

Hồi thứ mười tám

Công Tôn Cốc Chủ

Phàn Nhất Ông thấy Dương Quá bẻ cành liễu làm binh khí, chẳng khác gì trò đùa của trẻ con, không coi lão ra gì, thì cả giận, không biết rằng cành liễu tuy mềm nhưng dẻo dai, dùng để thi triển Đả cầu bổng pháp, tuy không bằng cây gậy trúc truyền đời của Cái Bang, nhưng lợi hại thật chẳng thua gì bảo đao lợi kiếm.

Mã Quang Tá nói:

- Dương huynh đệ, hãy dùng cây đao này!

Nói rồi rút soạt cây đao ra khỏi vỏ, ánh thép loang loáng, đúng là một cây đao sắc bén. Dương Quá chấp tay, cười nói:

- Đa tạ! Lão già lùn này là người không tệ, ngặt nỗi lão ta bái nhầm sư phụ, võ nghệ non kém, một cành liễu cũng đủ đối phó với lão ta rồi.

Chàng rung rung cành liễu, dứt dứt tới cây trượng.

Phàn Nhất Ông nghe lời lẽ chàng làm nhục sư tôn, nghĩ bụng phen này giao thủ đúng là một mất một còn, hết chỗ dung tình, liền thi triển chín chín tám mười một lộ bát thủy trượng pháp. Môn trượng pháp này mang tên “bát thủy” (hắt nước, gội nước), đủ biết nó nghiêm mật tới mức nào.

Trượng pháp thi triển, ban đầu nghe ù ù lợi hại, nhưng chỉ sau mấy chiêu, phương vị công kích cứ dần dần chệch choạng, đầu cây trượng hơi chệch, khiến tiếng gió tạo ra cũng yếu dần. Thì ra Dương Quá đang sử tự quyết chữ “Triền” trong Đả cầu bổng pháp, cành liễu cứ bám riết đầu cây trượng, cây trượng sang đông, cành liễu theo sang đông, cây trượng hắt lên, cành liễu cũng theo lên, đồng thời cứ đẩy nhẹ sang ngang, làm cho cây trượng buộc phải đổi hướng. Tự quyết chữ “Triền” trong Đả cầu bổng pháp chính là bắt nguồn từ công phu thượng thừa trong võ học “bốn lạng bạt ngàn cân” ảo diệu tinh vi hơn cả phép “mượn lực đánh lực”, “thuận nước đẩy thuyền”.

Mọi người càng xem càng lạ, không ngờ Dương Quá còn ít tuổi, mà lại có võ công thần diệu như thế, chỉ thấy lực đạo trên cây trượng của Phàn Nhất Ông yếu dần, còn kinh lực trên cành liễu của Dương Quá thì càng lúc càng gia tăng.

Sau ba mươi chiêu, toàn thân Phàn Nhất Ông đã bị cảnh liễu khống chế, lão càng dùng lực thì càng lão đảo, khó bề đứng vững; sau đó giống như bị cuốn vào trong một luồng gió lốc, lão cứ xoay tròn như cái chong chóng, tối tăm mặt mũi, không còn phân biệt phương hướng gì nữa.

Công Tôn cốc chủ đập mạnh tay xuống bàn, quát to:

- Nhất Ông, lui ra!

Tiếng đập bàn mạnh làm cho Dương Quá cũng giật mình, chàng nghĩ: “Lúc này há để cho người lui về”. Liền đổi sang tự quyết chữ “Chuyển”, thân hình bất động tại chỗ, cổ tay xoay nhanh một vòng tròn nhỏ, khiến Phàn Nhất Ông xoay tròn y như một con quay. Dương Quá chuyển động cổ tay càng nhanh, thì Phàn Nhất Ông xoay càng nhanh, cây trượng trong tay lão giống như cái cán dài của con quay, cũng cứ xoay tròn. Dương Quá nói, giọng sang sảng:

- Lão mà đứng vững không ngã, mới đúng là anh hùng hảo hán. Chỉ sợ sư phụ của lão nhầm lẫn, lại đi dạy đồ đệ lâm trận phải ngã quỵ mà thôi.

Nói rồi chàng hất mạnh cảnh liễu lên cao, nhảy lùi hơn một trượng.

Phàn Nhất Ông lúc này tâm thần và thân xác đã hoàn toàn không còn tự chủ, hai chân loạng choạng, chỉ xoay vài vòng nữa ắt ngã quỵ. Công Tôn cốc chủ đột nhiên tung mình nhảy lên cao, vỗ mạnh một chưởng xuống đầu cây trượng, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Cái vỗ trông bình thường, mà lực đạo cực mạnh, khiến cây trượng cắm xuống đất hơn hai thước, không xoay tròn nữa. Phàn Nhất Ông hai tay ôm chặt cây trượng, mới không bị ngã quỵ, nhưng thân hình lão đảo như kẻ say rượu, nhất thời không đứng vững được.

Bọn Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây nhìn Dương Quá, lại nhìn Công Tôn cốc chủ, nghĩ rằng hai người này khó tránh một phen ác đấu, mình cứ việc đứng xem kẻ thắng người thua, chỉ có Mã Quang Tá nhất mực bên vực Dương Quá, kêu to:

- Dương huynh đệ, hảo công phu! Lão lùn thua rồi!

Phàn Nhất Ông hít một hơi dài, trấn tĩnh tâm thần, quay người lại, đột nhiên quì vái sư phụ mấy cái, rập đầu bốn lần, không nói một lời, lao thẳng tới cái cột đá. Mọi người cả kinh, không ngờ đấu võ thua, lão lại đâm đầu tự vẫn như thế. Công Tôn cốc chủ kêu lên:

- Ôi chao!

Vội nhảy theo, giơ tay tóm lưng Phàn Nhất Ông, nhưng còn cách xa, Phàn Nhất Ông lại lao đi rất nhanh, thành thử Công Tôn cốc chủ tóm hụt. Phàn Nhất Ông nhắm mắt đâm đầu vào thạch trụ, đột nhiên cảm thấy trán mình chạm vào một chỗ mềm như bông, ngẩng nhìn, thì ra là Dương Quá giơ hai bàn tay đứng chắn thạch trụ, nói:

- Phàn huynh, huynh có biết điều đau khổ nhất trên thế gian là gì hay chăng?

Nguyên Dương Quá thấy Phàn Nhất Ông quỳ vái sư phụ, đoán lão sắp có hành động bất thường, đã chăm chú đề phòng, chàng đứng gần chỗ Phàn Nhất Ông, nên kịp thời xuất chưởng ngăn lão ta lại.

Phàn Nhất Ông ngẩn ra, hỏi:

- Là việc gì vậy?

Dương Quá râu rĩ nói:

- Đệ cũng không biết. Có điều là lòng đệ đau đớn gấp mười lần huynh, đệ cũng không tự tận, huynh hà tất phải làm như thế?

Phàn Nhất Ông nói:

- Người tử võ thắng rồi, trong lòng sao lại phải đau đớn?

Dương Quá lắc đầu, nói:

- Tử võ thắng bại, đâu có đáng gì. Trong đời đệ, không biết đã bao lần đệ bị người ta đánh bại. Huynh định tự vẫn, sư phụ của huynh lo cho huynh như vậy. Nếu đệ tự tận, sư phụ của đệ chẳng thềm quan hoài đôi chút, đấy mới là điều đau lòng nhất trên đời.

Phàn Nhất Ông còn chưa hiểu ý, Công Tôn cốc chủ liền quát:

- Nhất Ông, người còn hành động ngu ngốc như thế, tức là coi thường mệnh lệnh của sư phụ. Người hãy lui sang một bên, xem sư phụ người thu thập tên tiểu tử kia.

Phàn Nhất Ông không dám trái lệnh sư phụ, lùi ra một góc, trôn trôn nhìn Dương Quá, tự mình cũng không biết là cảm hận hay thán phục chàng.

Công Tôn cốc chủ nhìn Tiểu Long Nữ, theo dõi thần tình của nàng, thấy nàng lại ứa hai giọt nước mắt, thì vừa đổ kỵ vừa tức giận, vỗ tay ba cái, nói:

- Tóm cổ tên tiểu tử lại cho ta.

Y tự đề cao thân phận, không thềm động thủ với Dương Quá. Đệ tử áo xanh ở hai bên dạ ran, mười sáu người chia nhau đứng bốn phía, đột nhiên hô lên một tiếng, cứ bốn người chằng một tấm lưới, cùng thi

triển vây quanh Dương Quá.

Dương Quá cùng đi với bọn Kim Luân pháp vương tới đây, Kim Luân pháp vương mặc nhiên là thủ lĩnh, đến bước này nên hòa hay chiến, về lý lẽ ra lão ta phải đứng ra chủ trì; song lão ta chỉ lạnh lùng mỉm cười tụ thủ bàng quan.

Công Tôn cốc chủ không biết dụng ý của Kim Luân pháp vương, lại tưởng lão ta cười y không đối phó nổi với Dương Quá. Y nghĩ: “Phải để cho các người thấy thủ pháp của Tuyệt Tình cốc mới được”. Y lại vỗ tay ba tiếng, mười sáu đệ tử áo xanh thay đổi vị trí, thu hẹp vòng vây thêm vài bước. Bốn tám lưới cái ngang cái dọc, cái nghiêng cái bằng, không ngừng biến đổi.

Dương Quá từng hai lần chứng kiến các đệ tử áo xanh chằng lưới bắt Chu Bá Thông, đúng là biến ảo vô phương, khó bề chống đỡ. Trận pháp này, so với Thiên Cang Bắc Đẩu trận của phái Toàn Chân, có thể nói mỗi thứ có cái hay riêng. Chàng nghĩ: “Võ công cao siêu như Lão Ngoan đồng mà còn bị sa lưới, thì ta làm sao đối phó đây? Hướng hồ Lão Ngoan đồng chỉ cần thoát thân, đem quãng Phàn, Mã hai người vào lưới thế chỗ, nhờ vậy thoát đi; chứ ta thì chưa thể rời khỏi chốn này”.

Mỗi tám lưới chằng ra chiếm hơn một trượng vuông, người cầm lưới giấu mình sau lưới; muốn phá trận pháp, trước tiên phải tấn công tới chỗ gã đệ tử áo xanh cầm lưới, nhưng nếu lại gần, khó thoát bị lưới chụp bắt, hết bề cự quây. Chỉ thấy mười sáu đệ tử áo xanh càng lúc càng áp sát, Dương Quá nhất thời chưa biết đối phó cách nào, đành thi triển khinh công của phái Cổ Mộ, lướt chạy trong đại sảnh, khiến đối phương khó xác định phương vị xuất thủ.

Chàng chạy nháo nhào, song mười sáu đệ tử áo xanh không di chuyển theo chàng, chỉ lảng lạng thu hẹp dần vòng vây. Dương Quá vừa chạy, vừa đưa mắt tìm chỗ sơ hở của trận pháp, thấy bốn tám lưới di chuyển rất nhanh, song không để lộ kẽ hở nào, nghĩ thầm: “Trừ sử dụng ám khí đả thương chúng, không còn cách nào khác”, bèn thò tay vào túi lấy ra một số chiếc “Ngọc phong châm”, thấy bốn người phía tây xáp lại gần, chàng liền vung tay trái, bảy tám chiếc “Ngọc phong châm” bắn về phía bốn người ở mạn bắc.

Những tưởng cả bốn người kia đều sắp trúng “Ngọc phong châm”, ai ngờ nghe “tạch tạch” mấy tiếng rất khẽ, tất cả “Ngọc phong châm” đều bị hút vào lưới. Thì ra một số mắt lưới có gắn miếng nam châm nhỏ, mọi thứ ám khí bằng kim loại của đối phương ném tới sẽ đều bị

hút vào đó.

Dương Quá không ngờ tấm lưới đa dụng như vậy, tròng mắt nhìn Công Tôn cốc chủ, biết có phóng thêm ám khí cũng vô dụng. Chàng đang nghĩ cách khác, thì tấm lưới phía đông đưa tới gần, kẻ chỉ huy hô một tiếng, tấm lưới chụp xuống vai bên phải của chàng. Dương Quá lạng người đi, định né về phía tây bắc, thì hai tấm lưới phía bắc và phía tây bắc cùng chụp tới.

Dương Quá nghĩ: “Thôi nguy rồi, tiêu rồi! Mình sa vào tay cốc chủ, không biết sẽ bị làm nhục đến mức nào đây?” Bỗng người giữ mép lưới phía nam rên lên “Ồi chao!” Dương Quá ngoảnh lại, thấy Công Tôn Lục Ngạc ngã dưới đất, một góc lưới xẹp lại.

Đây chính là chỗ hở của trận thế, Dương Quá khỏi cần nghĩ, thân hình đã vọt ra khỏi vòng vây, nghe Công Tôn Lục Ngạc rên rĩ kêu đau và nháy mắt với chàng, ngụ ý bảo chàng hãy mau rời khỏi sơn cốc. Dương Quá nghĩ thầm: “Nàng xả mệnh cứu ta, tình ý đã rõ. Nhưng nếu ta rời khỏi chốn này, cô cô sẽ bị gã tặc cốc chủ ép phải thành hôn; hôm nay dẫu có bị y bắt giữ, bị hành hạ khổ sở, ta cũng không thể bỏ đây mà đi”. Chàng đứng ở một góc sảnh, chằm chằm nhìn Tiểu Long Nữ, nghĩ bụng: “Ta vừa bị nguy hiểm quá chừng, chẳng lẽ cô cô vẫn thản nhiên được sao?”

Chỉ thấy Tiểu Long Nữ vẫn cúi đầu nhìn xuống, không nói một lời.

Công Tôn cốc chủ vỗ tay hai tiếng, bốn tấm lưới tản ra. Y lạnh lùng nói với Công Tôn Lục Ngạc:

- Người làm sao vậy?

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Hải nhi đột nhiên bị tị nạn, đau quá đi mất.

Công Tôn cốc chủ sớm biết con gái y đã có tình với Dương Quá, đến mức vào thời khắc khẩn yếu đã mở đường sống cho gã thiếu niên, hiềm vì có người ngoài ở đây, y không tiện phát tác, chỉ cười nhạt, nói:

- Được, người lui ra. Số mười bốn thế chỗ.

Công Tôn Lục Ngạc cúi đầu lui ra. Một gã thiếu niên áo xanh được lệnh vào thay, gã chỉ độ mười bốn, mười lăm tuổi là cùng.

Công Tôn Lục Ngạc liếc trộm Dương Quá, ánh mắt nàng đầy vẻ trách móc. Dương Quá áy náy, nghĩ: “Thịnh tình hậu ý của cô nương, chỉ e kiếp này ta khó báo đáp”.

Công Tôn cốc chủ lại vỗ tay bốn tiếng, mười sáu đệ tử đột nhiên đi nhanh vào nội đường; Dương Quá ngạc nhiên, nghĩ: “Chẳng lẽ hẳn chịu thua rồi sao?” Chàng lấy làm lạ, ngoảnh nhìn lại Công Tôn Lục Ngạc, thì thấy thần sắc của nàng hết sức kinh hoàng, nàng lại đưa mắt ra hiệu bảo chàng mau mau rời khỏi sơn cốc, kéo đại họa sắp giáng xuống đầu. Dương Quá mỉm cười, lại kéo một chiếc ghế mà ngồi xuống. Chỉ nghe trong nội đường vang lên tiếng tinh tang dồn dập, rồi mười sáu đệ tử lại tiến ra, kéo theo các tấm lưới. Mọi người nhìn các tấm lưới, thấy đều biến sắc.

Thì ra bốn tấm lưới đã được đổi. Bốn tấm lưới mới gắn nhiều móc câu và chủy thủ sắc nhọn loang loáng, nó mà chụp xuống người nào, thì kẻ ấy sẽ bị đả thương toàn thân, không có hi vọng gì sống sót.

Mã Quang Tá kêu lên:

- Nay cốc chủ lão huynh, lão huynh dùng trò độc ác thế kia để đối đãi với tân khách ư?

Công Tôn cốc chủ chỉ Dương Quá, nói:

- Không phải là ta muốn hại người, ta đã hai phen khuyên người rời khỏi chốn này, người vẫn cứ cố ý làm loạn. Lần cuối cùng ta khuyên người, hãy mau xéo đi.

Mã Quang Tá nhìn bốn tấm lưới, người bạo gan như gã cũng không khỏi lo sợ; nghe tiếng hung khí gài trên các tấm lưới va chạm nhau, càng kinh tâm động phách, gã bèn tới kéo tay Dương Quá, nói:

- Dương huynh đệ, mấy thứ kia nguy hại vô cùng, ta hãy bỏ quách chúng mà đi, ăn thua làm gì với bọn chúng kia chứ?

Dương Quá nhìn Tiểu Long Nữ, xem nàng có nói gì hay không.

Tiểu Long Nữ thấy cốc chủ cho mang loại lưới góm ghiếc kia ra, thì trong bụng đã nghĩ đến chữ “chết”. Nàng chỉ chờ Dương Quá bị tấm lưới chụp xuống, nàng sẽ lao đầu vào đó cùng chết với chàng.

Nghĩ tới đó, nàng cảm thấy thanh thản, bao nỗi đau khổ trên thế gian sẽ tan biến, nên bất giác mỉm cười. Tâm sự uẩn khúc của Tiểu Long Nữ, Dương Quá làm sao biết được; chàng cứ tưởng mình bị nguy nan thế này, mà nàng thản nhiên cười cợt, thì vừa đau đớn, vừa bi phẫn, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc, chàng không nghĩ ngợi gì nữa, bước tới trước mặt Tiểu Long Nữ, hơi cúi mình, nói:

- Cô cô, Quá nhi hôm nay gặp nạn, xin được mượn sợi dây chuông, dải lụa và đôi bao tay của cô cô.

Tiểu Long Nữ chỉ nghĩ sẽ rất vui được cùng chết với chàng, không

nghe chuyện gì khác, nghe chàng nói vậy, liền lấy trong túi ra mấy thứ kia đưa cho chàng.

Dương Quá thông thả nhận lấy, chăm chú nhìn mặt nàng, nói:

- Bây giờ cô cô đã nhận ra Quá nhi hay chưa?

Tiểu Long Nữ nhu tình vô hạn, mỉm cười:

- Lòng ta đã nhận ra Quá nhi ngay từ đầu!

Dương Quá vô cùng phấn chấn, run run hỏi:

- Vậy cô cô quyết ý cùng đi với Quá nhi, không thành hôn với cóc chủ nữa chứ?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, gật đầu, nói:

- Ta quyết ý đi theo Quá nhi, tất nhiên sẽ không lấy ai khác. Ta đương nhiên là thê tử của Quá nhi.

Mấy chữ “quyết ý đi theo Quá nhi”, nghĩa là sẽ cùng chết với Dương Quá, ngay Dương Quá còn chưa hiểu, nói gì những người khác; song câu “Ta đương nhiên là thê tử của Quá nhi” thì không còn gì rõ ràng hơn. Công Tôn cóc chủ mặt tái nhợt đi, hai tay vỗ mạnh bốn tiếng, giục các đệ tử áo xanh động thủ.

Mười sáu đệ tử bắt đầu di động các tấm lưới. Dương Quá nghe lời nói vừa rồi của Tiểu Long Nữ thì như kẻ chết được sống lại, đúng là dũng khí tăng gấp bội, dù trước mặt có là rừng đao biển lửa, chàng cũng không coi ra gì, vội đeo đôi bao tay đao kiếm không làm gì nổi, tay phải điều khiển dải lụa trắng phóng ra như một con rắn đeo chuông.

Chiếc chuông vàng ở đầu dải lụa phát tiếng kinh coong, đã đánh trúng huyết Âm Cốc của gã đệ tử ở phía nam, lúc thu về lại đánh trúng huyết Khúc Trạch của gã đệ tử đứng mé đông. Huyết Âm Cốc ở eo gối, gã kia đứng không vững, khụy ngay xuống; huyết Khúc Trạch thì ở chỗ khuỷu tay, kẻ bị đánh trúng huyết đó cánh tay tê dại, buông rơi một góc lưới.

Dải lụa vừa đánh ra, ngư vông trận thế lộ ngay chỗ sơ hở; bốn đệ tử ở phía tây hoảng hốt, lúc tấn công hơi chậm, dải lụa với chiếc chuông của Dương Quá lại đánh tới thêm hai đệ tử ngã quỵ. Nhưng cũng lúc ấy tấm lưới phía bắc đã chụp xuống, hung khí trên tấm lưới chỉ còn cách đầu Dương Quá chưa đến nửa thước, việc sử dụng dải lụa đối phó đã không kịp nữa. Dương Quá giơ tay trái lên túm tấm lưới, mượn lực hát mạnh. Tay chàng đung vào móc câu và chuy thủ sắc bén, song không hề hấn gì nhờ đôi bao tay. Tấm lưới bị chàng hát

manh, lại chụp xuống người bốn gã đệ tử áo xanh.

Các đệ tử khi luyện tập trận pháp chằng lưới, chỉ lo đối phương thoát lưới, tìm cách bủa lưới thật kín, chứ không hề tính đến việc tấm lưới bị hất ngược lại đầu mình. Thấy móc câu, chuy thủ lao tới, họ kinh hãi rú lên, quăng lưới mà chạy. Gã thiếu niên thế chỗ Công Tôn Lục Ngạc chậm và yếu hơn, bị chuy thủ chém vào đùi máu tươi chảy ra xối xả, cậu ta khóc tướng lên.

Dương Quá cười, nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng sợ, ta không giết ngươi đâu.

Chàng tay trái cầm mép lưới rung rung, tay phải thì múa sợi dây chuông, tiếng tinh tang, kinh coong hòa với nhau nghe cũng vui tai. Các đệ tử không dám xáp tới, lùi xa ra sát tường, chỉ vì chưa có hiệu lệnh của sư phụ nên chưa dám nhận thua rút đi.

Mã Quang Tá vỗ tay, giậm chân reo vui, trong đám đông, chỉ một mình gã reo hò, không tránh khỏi đơn độc. Gã bèn quay sang hỏi Kim Luân pháp vương:

- Dương huynh đệ bản lĩnh cao thế, sao đại sư không khen ngợi?

Kim Luân pháp vương mỉm cười, nói:

- Cao thì có cao, nhưng chưa đến mức kinh thiên động địa.

Mã Quang Tá hỏi:

- Vì sao?

Kim Luân pháp vương thấy Công Tôn cóc chủ lông mày dựng ngược, thông thả bước ra giữa sảnh, bèn chăm chú quyết định động tĩnh, không lý gì đến Mã Quang Tá.

Công Tôn cóc chủ nghe Tiểu Long Nữ nói “Ta đương nhiên là thê tử của Quá nhi”, hiểu rằng giấc mộng ngọt ngào suốt nửa tháng nay rốt cuộc đã tan biến, tuy vừa thất vọng, vừa tức giận, nhưng nghĩ bụng: “Ta dẫu không chinh phục được trái tim nàng, song cũng phải làm chồng nàng. Ta đánh chết tên súc sinh kia, nàng không muốn cũng phải lấy ta; lâu ngày rồi nàng sẽ hồi tâm chuyển ý”.

Dương Quá thấy lông mày, lông mi của Công Tôn cóc chủ dựng ngược cả lên mỗi lúc một cao, chưa biết đó là thứ võ công lợi hại của phái nào, trong bụng không khỏi lo ngại, tay phải cầm dải lụa, tay trái giữ mép lưới, chăm chú đề phòng, biết sự sinh tử tồn vong của mình và Tiểu Long Nữ là ở trận này, thực không dám khinh suất.

Công Tôn cóc chủ chậm rãi đi một vòng xung quanh Dương Quá,

Dương Quá đứng tại chỗ, thông thả xoay đầu, mục quang chăm chú theo dõi ánh mắt của y, thấy y càng chậm động thủ, hẳn là sẽ càng lợi hại; chỉ thấy y hai tay giơ ngang ra phía trước ba lần, rồi vỗ vào nhau, choang một tiếng, như thể là tiếng kim loại va nhau vậy. Dương Quá giật mình, lùi lại một bước, tay phải của Công Tôn cốc chủ đột nhiên vươn dài, chộp lấy mép lưới, giật một cái. Dương Quá chỉ cảm thấy lực giật quá mạnh, năm ngón tay chàng đau nhói, đành buông lưới ra. Công Tôn cốc chủ quăng tấm lưới về phía góc sảnh có bốn đệ tử đang đứng, quát:

- Lui ra!

Dương Quá bị giật lưới, không để cho Công Tôn cốc chủ ra tay trước, liền phóng dải lụa, cái chuông nhằm đánh hai huyệt Cự Cốt ở vai và Thiên Đỉnh ở gáy đối phương. Công Tôn cốc chủ dang rộng hai tay, hoàn toàn để hở ngực, song Dương Quá không dám tấn công đại huyệt ở ngực, trước tiên đánh thử tiểu huyệt để thăm dò. Võ công của Công Tôn cốc chủ hóa ra là một phái riêng, y chẳng thèm chú ý đến lối điểm huyệt của Dương Quá, tay cứ vươn ra trao tới tay chàng. Chỉ nghe hai tiếng “bình bình”, hai huyệt Cự Cốt và Thiên Đỉnh bị trúng đòn, nhưng Công Tôn cốc chủ coi như không, trao biến thành chưởng, vỗ vào ngực trái của Dương Quá. Dương Quá cả kinh, vội né người tránh, may mà chàng giỏi khinh công, nếu không đã trúng chưởng của đối phương.

Dương Quá từng nghe các đại cao thủ võ lâm như Âu Dương Phong, Hồng Thất Công, Hoàng Dục Sư đàm luận võ công, biết một người luyện nội công đến cảnh giới thượng thừa, khi chiêu số của đối phương đánh tới, có thể tạm thời phong bế huyệt đạo. Lại như võ công dị phái của Âu Dương Phong, luyện tới mức kinh mạch đảo ngược, các đại huyệt toàn thân đều thay đổi vị trí, nhưng đây là lúc Âu Dương Phong trồng cây chuối, nhìn vào thấy ngay. Đàng này kẻ địch trước mặt chàng hoàn toàn không phản ứng đối với việc điểm huyệt, tựa hồ trên người không có huyệt đạo vậy; môn công phu này quả hiếm thấy; chàng giật mình, trong bụng có ba phần khiếp sợ. Thấy Công Tôn cốc chủ song chưởng đẩy ra, lòng bàn tay ẩn hiện một luồng hắc khí, lúc vỗ vào nhau kinh phong ập tới hết sức lợi hại, Dương Quá không dám chính diện tiếp chưởng, tay phải điều khiển cái chuông tấn công, tay trái thì che đỡ các vị trí yếu hại trên thân thể.

Phút chốc đã đấu hơn mười chiêu, Dương Quá toàn thân chống

đỡ, bỗng thấy tả chưởng của đối phương nhẹ nhàng đặt trước ngực, theo lối thiết chưởng của Hoàn Nhan Bình, vội nhảy tránh vài thước. Công Tôn cốc chủ vọt tới trước mặt Dương Quá, người ta xuất quyền phát chưởng thường thường sử dụng cánh tay; đàng này y lấy thân mình phát chưởng, bàn tay bất động, lấy sức mạnh của thân hình công kích đối phương. Dương Quá đã không thể tránh, đành đưa tả chưởng tiếp chiêu. “Bốp” một tiếng, hai chưởng đụng nhau, Dương Quá bị đẩy lùi ba bước, Công Tôn cốc chủ vẫn đứng bất động tại chỗ, thân hình hơi đung đưa.

Công Tôn cốc chủ rõ ràng đại chiếm thượng phong, song lực phản kích của Dương Quá cũng làm cho y đau tức bên sườn, y thầm kinh dị, nghĩ: “Một chiêu công phu thiết chưởng của ta sử đến mười thành công lực, mà tên tiểu tử này vẫn tiếp nổi. Xem chừng ta khó lòng đánh chết hắn. Nếu để cho hắn đấu ngang ngựa với mình, thì chẳng còn ra thể thống gì”.

Y vỗ tay liên tiếp, nghe chói cả tai, nói:

- Gã họ Dương kia, bốn cốc chủ chưởng hạ lưu tình, người hiểu chứ?

Nếu là tử võ thông thường, phần thắng bại đã rõ, đánh tiếp, Dương Quá chỉ thua mà thôi. Công Tôn cốc chủ nói thế, Dương Quá lẽ ra phải thừa nhận võ công thua kém, nhưng chuyện hôm nay, chàng thậm biết đối phương không đời nào để cho chàng cùng Tiểu Long Nữ yên lành ra khỏi sơn cốc, trừ việc liều chết, không còn đường nào khác. Giữa lúc nguy khốn này, Dương Quá vẫn không từ bỏ cái lối bốn cốc đối phương của chàng; hướng hồ Tiểu Long Nữ đã nhận chàng, chàng vui sướng vô bờ, liền cười ha ha, nói:

- Người mà đánh chết ta, cô cô ta há chịu lấy người? Người không đánh chết ta, cô cô ta cũng không thể lấy người. Người mà chưởng hạ lưu tình ư? Người nhẹ không được, nặng chẳng xong, chẳng biết làm cách nào, chân tay luống cuống quá chừng!

Dương Quá nói thế là nghĩ tâm địa của đối thủ quá lương thiện. Công Tôn cốc chủ hận không thể một chiêu đánh chết chàng, diệt trừ hậu họa, y đâu nghĩ gì đến chuyện Tiểu Long Nữ oán trách hay không. Y quay sang sai con gái:

- Mang binh khí cho ta.

Công Tôn Lục Ngạc chần chừ không đáp. Công Tôn cốc chủ gằn giọng:

- Người nghe thấy chưa?

Công Tôn Lục Ngạc tái mặt, vội thưa “Vâng”, rồi đi vào nội đường.

Dương Quá quan sát thần tình của hai cha con Công Tôn cốc chủ, nghĩ: “Hắn tay không, mình đã đối phó chẳng nổi, nếu hắn lại sử dụng thứ binh khí cổ quái gì đó, thì mình làm sao còn đường sống? Lúc này chưa rút đi, còn chờ khi nào?” bèn tới bên Tiểu Long Nữ, giơ tay, dịu dàng nói:

- Cô cô hãy theo Quá nhi đi nào!

Công Tôn cốc chủ hai tay thủ thế, chỉ cần Tiểu Long Nữ đứng dậy, chìa tay cho Dương Quá, y sẽ lập tức dùng thiết chưởng đánh tới sau lưng chàng, y đã định bụng: “Dù Liễu muội trách cứ, ta cũng quyết đập chết tên tiểu tử này. Nếu Liễu muội bỏ đi theo hắn, nửa đời còn lại của ta còn gì là lạc thú?”

Ai ngờ Tiểu Long Nữ không đứng dậy, chỉ bình thản nói:

- Ta đương nhiên muốn đi theo Quá nhi. Có điều là Công Tôn cốc chủ đã cứu mạng ta, chúng ta cần nói rõ duyên do với cốc chủ, để cốc chủ nguyên lượng cho đã.

Dương Quá sốt ruột, nghĩ: “Cô cô chả hiểu gì cả. Cô cô nói rõ với hắn rồi, chẳng lẽ hắn chịu bỏ qua cho hay sao?”

Tiểu Long Nữ hỏi:

- Quá nhi, những ngày qua Quá nhi sống thế nào?

Dương Quá nghe giọng nói, nhìn vẻ mặt đầy tình ý của Tiểu Long Nữ, thì dù trời có sập xuống, chàng cũng bất cần, đâu còn nghĩ đến việc bỏ chạy, bèn nói:

- Cô cô, cô cô có giận Quá nhi hay không?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Sao ta lại giận Quá nhi? Ta chưa bao giờ giận Quá nhi cả. Quá nhi hãy quay lưng lại nào.

Dương Quá nghe lời quay lưng, chưa rõ dụng ý của nàng.

Tiểu Long Nữ lấy trong túi ra hộp kim chỉ, khâu chỉ vào kim, ướm vết rách ở lưng áo chàng do Phàn Nhất Ông làm rách, thở dài:

- Ta vốn định khâu cho Quá nhi cái áo mới, nhưng nghĩ từ nay không bao giờ gặp lại nữa, thì khâu áo mà làm gì? Nào ngờ Quá nhi lại tìm đến tận đây.

Vẻ mặt nàng từ thê lương chuyển sang hoan hỉ, nàng dùng chiếc

kéo nhỏ cắt vạt áo của mình lấy mảnh vải, rồi thông thả vá áo cho Dương Quá.

Hồi hai người sống trong tòa cổ mộ, mỗi khi quần áo của Dương Quá bị rách, Tiểu Long Nữ vẫn kéo chàng lại bên mình mà khâu vá cho chàng. Mấy năm trời, việc đó xảy ra không biết bao nhiêu lần. Lúc này hai người chẳng chú ý gì đến chuyện sinh tử, coi xung quanh như chốn không người, trước bao nhiêu con mắt trong đại sảnh, hai người cứ làm như đang ở trong tòa cổ mộ vậy.

Dương Quá hoan hỉ vô hạn, nước mắt rưng rưng, ghen ngào nói:

- Cô cô, ban nãy Quá nhi làm cho cô cô phải thổ huyết, Quá nhi... thật quá tệ.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Không phải lỗi của Quá nhi đâu, Quá nhi biết bệnh cũ của ta mà. Không gặp ít ngày, võ công của Quá nhi tiến bộ rất nhanh. Ban nãy Quá nhi cũng thổ huyết, có sao không?

Dương Quá cười:

- Không sao đâu. Trong bụng Quá nhi nhiều máu quá đó mà.

Tiểu Long Nữ mỉm cười:

- Quá nhi chỉ nói năng lung tung.

Hai người cứ thế trò chuyện với nhau, lời lẽ tuy không có gì lạ, nhưng ai ai nghe rõ, cũng biết hai người tình thâm ái thiết, dĩ vãng từng có uyên nguyên cực sâu với nhau. Bọn Kim Luân pháp vương ngơ ngác nhìn nhau. Công Tôn cốc chủ vừa kinh ngạc vừa ghen tức, đứng ngẩn ra đó, chưa biết nên làm thế nào.

Dương Quá nói:

- Những ngày qua Quá nhi gặp mấy người lý thú lắm. Cô cô, cô cô thử đoán, tại sao Quá nhi lại có chiếc kéo to tướng ấy nào?

Tiểu Long Nữ nói:

- Ta cũng lấy làm lạ, làm như Quá nhi sớm biết ở đây có người râu dài, nên thuê rèn sẵn chiếc kéo đó vậy. Quá nhi hơi tệ đấy, người ta tốn mười mấy năm nuôi dưỡng bộ râu, Quá nhi đem cắt phăng đi, không tiếc hay sao?

Nói rồi mỉm cười, đôi mắt long lanh nhìn Dương Quá.

Công Tôn cốc chủ không nhịn được nữa, đưa tay chộp ngực Dương Quá, quát:

- Tiểu tạp chủng, người chó khinh người quá đáng!

Dương Quá không chống đỡ, nói:

- Đừng vội, đợi cô cô của ta vá xong áo cho ta, ta sẽ đấu với người.

Ngón tay của Công Tôn cốc chủ cách ngực chàng vài tấc, thân phận y dẫu sao cũng là một đại tông sư võ học, dù tức giận cách mấy, cũng không tiện thực hiện chiêu này. Chợt nghe tiếng nói của Công Tôn Lục Ngạc ở sau lưng:

- Cha ơi, binh khí đây ạ.

Công Tôn cốc chủ không ngoảnh lại, nhún vai một cái, lùi liền mấy thước, nhận lấy binh khí.

Mọi người thấy tay trái Công Tôn cốc chủ cầm cây đao to bản lưng dày, lưỡi hình răng cưa, kim quang lấp lánh, tựa hồ làm bằng vàng; tay phải thì cầm một thanh kiếm đen vừa mảnh vừa dài. Thanh trường kiếm rung rung, thân kiếm cực kỳ nhu nhuyễn, lưỡi kiếm tỏa ra một đạo lam quang, chứng tỏ sắc bén dị thường.

Hai thứ binh khí tương phản nhau, một cực nặng và cứng, một cực nhẹ và mềm.

Dương Quá nhìn đôi binh khí quái dị của cốc chủ một cái, nói:

- Cô cô, ít ngày trước Quá nhi có gặp một nữ nhân, người đó có nói cho Quá nhi biết kẻ giết phụ thân của Quá nhi là ai.

Tiểu Long Nữ hỏi, vẻ quan tâm:

- Kẻ đó là ai?

Dương Quá nghiêng răng cắn hận nói:

- Cô cô có đoán cả đời cũng không ra đâu, Quá nhi còn cứ nghĩ là họ đối xử rất tử tế với mình.

Tiểu Long Nữ nói:

- Họ ư? Họ đối xử rất tử tế với Quá nhi ư?

Dương Quá nói:

- Phải, đó là...

Chỉ nghe âm thanh “uông uông” ngân hồi lâu, ấy là kim đao và hắc kiếm của Công Tôn cốc chủ chạm nhẹ vào nhau. Công Tôn cốc chủ cổ tay phải rung động, đâm liền ba kiếm, một đâm tới đỉnh đầu, một đâm gáy phía bên trái, một đâm gáy phía bên phải, nhát nào cũng chỉ lướt qua, cách da thịt chưa đến nửa tấc. Công Tôn cốc chủ tự trọng thân phận, kẻ địch chưa xuất thủ chống đỡ, thì y cũng chưa dả thương. Độ chuẩn xác của ba nhát kiếm cho thấy thần kỹ của y.

Tiểu Long Nữ nói:

- Vá xong rồi.

Nàng vỗ nhẹ sau lưng chàng. Dương Quá ngoảnh lại mỉm cười, rồi cầm dải lụa bước ra giữa sảnh.

Trong võ công của Công Tôn cốc chủ, có ba môn gia truyền, là công phu bế huyết, ngư võng trận pháp và Âm dương song nhãn kim đao hắc kiếm, do mấy trăm năm chỉ sống trong sơn cốc, không giao lưu với người bên ngoài, cho nên ba môn võ công ấy tuy kỳ lạ nhưng thế gian không hay biết. Cả ba môn võ công này đều có chỗ sơ hở lớn, nếu bị cao thủ phát hiện, khó tránh thảm họa sát thân. Gia huấn nhà họ Công Tôn rất nghiêm, không cho trình năng tranh hùng trên chốn giang hồ, cho nên bản thân họ cũng không nhận ra chỗ sơ hở đó. Hơn hai mươi năm trước Công Tôn cốc chủ từng học môn Thiết chưởng. Người truyền thụ võ nghệ cho y tuy không phải là đại cao thủ, nhưng kiến thức quảng bác, tâm tư chu đáo đã giúp y bổ khuyết các thiếu sót của võ công gia truyền, bởi vậy chiêu số của “Âm dương song nhãn” được cải tiến rất nhiều. Người ấy từng nói với y: “Môn Âm dương song nhãn này bây giờ coi như đã hoàn bị, đối thủ dẫu thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể trong vòng năm chục chiêu hóa giải cơ quan bên trong. Mà một khi người đã sử dụng cùng lúc đôi đao kiếm này, có lý nào trong vòng năm chục chiêu chưa giết được địch thủ?”

Công Tôn cốc chủ thấy Dương Quá đã sẵn sàng tiếp chiến, liền quát:

- Nhìn đây!

Thanh hắc kiếm rung rung, đâm tới ngực, song mũi kiếm không chọc thẳng, mà cứ xoay vòng tròn trước mặt đối phương. Dương Quá chưa biết hướng đâm của thanh hắc kiếm, vội kinh hãi nhảy lùi. Công Tôn cốc chủ xuất thủ mau lẹ, Dương Quá nhảy lùi né tránh, nhưng mũi kiếm của y lại đã xoay tròn trước mặt chàng, vòng xoay mỗi lúc rộng dần, ban đầu chỉ xoay tròn trước ngực, sau đó vài chiêu đã bao quanh vùng bụng dưới, thêm vài chiêu nữa, đã không chế tới đỉnh đầu. Các điểm yếu hại từ mặt xuống bụng của Dương Quá đều bị mũi kiếm đe dọa. Bọn Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây bình sinh chưa từng thấy thứ kiếm pháp xoay vòng bức nhân kiểu này, thấy đều kinh hãi.

Công Tôn cốc chủ sử một chiêu, Dương Quá lập tức né tránh; y sử mười mấy chiêu, Dương Quá né tránh mười mấy lần, vẫn chưa có cách

gì trả đòn.

Chàng thấy kiếm chiêu của đối phương càng lúc càng lợi hại, mà thanh đao rặng cửa bên tay trái của y vẫn chưa động tới; chờ lúc thanh kim đao cũng động, hẳn sẽ khó bề đối phó vô cùng, bèn không nghĩ nhiều nữa, nhảy sang bên trái, phóng quả chuông ở đầu dải lụa, nghe kinh coong, bay tới đánh vào mắt trái kẻ địch. Công Tôn cóc chủ nghiêng đầu tránh, chĩa hắc kiếm phản kích. Dương Quá cả mừng, hất cái chuông quán vào bắp chân bên phải của y, đang định giật mạnh, thì thanh kiếm đen của Công Tôn cóc chủ chém xuống, phụt một tiếng nhẹ, dây dẫn chuông đã đứt, thanh kiếm kia quả sắc bén dị thường.

Mọi người kêu ô lên, chỉ nghe tiếng gió ù ù, Công Tôn cóc chủ đã vung kim đao chém Dương Quá. Dương Quá lăn vội xuống đất một vòng, bỗng “choang” một tiếng, chấn động cả bốn bức tường đá, thì ra chàng đã chộp cây cương trượng của Phàn Nhất Ông mà chống đỡ, đao trượng đụng nhau, đôi bên đều cảm thấy cánh tay tê dại. Công Tôn cóc chủ thâm kinh dị: “Tên tiểu tử lợi hại thực, hẳn tiếp nổi mười mấy chiêu của mình”. Tả đao phạt ngang, hữu kiếm đâm chéo. Vốn đao pháp lấy cương mãnh làm chính, kiếm pháp lấy khinh linh làm đầu, hai thứ binh khí này đặc tính trái ngược nhau, một người sử dụng cả đao lẫn kiếm cùng lúc, cơ hồ là điều không thể xảy ra, vậy mà đao kiếm trong hai tay Công Tôn cóc chủ càng lúc càng dồn dập, đao pháp kiếm pháp vẫn đâu ra đấy, âm dương cương nhu hỗ trợ lẫn nhau, quả là tuyệt kỹ hiếm có trong võ lâm.

Dương Quá quát to một tiếng, vung cây trượng lên, sử tự quyết chữ “Phong” trong Đả cầu bổng pháp, che kín môn hộ. Công Tôn cóc chủ đao kiếm cùng tấn công, song nhất thời chưa lọt vào được. Chỉ có điều môn Đả cầu bổng pháp lấy sự biến hóa tinh vi làm chính, cây gậy trúc nhẹ nhàng mới dễ sử dụng như ý, đàng này thay bằng cây trượng nặng nề, chỉ sau vài chiêu đã không thể biến hóa linh hoạt.

Công Tôn cóc chủ chợt nhận ra chỗ sơ hở của đối phương, kim đao chần trên, hắc kiếm chém dưới, “kịch” một tiếng, hắc kiếm đã chém gãy cây cương trượng. Dương Quá reo lên:

- Hay quá! Ta đang ngán cây trượng quá nặng nề!

Chàng múa nửa cây trượng bây giờ linh động vô cùng. Công Tôn cóc chủ hừ một tiếng, nói:

- Hay hay không, lát nữa sẽ biết!

Cây kim đao bên tay trái y bổ thẳng xuống đầu Dương Quá.

Chiêu này nhìn rất vụng về, Dương Quá chỉ cần hơi né người là dễ dàng tránh được; nhưng thanh hắc kiếm của Công Tôn cốc chủ xoay tròn không chế trước sau tả hữu, khiến chàng hoàn toàn không có lối thoát nào hết, chàng chỉ còn cách giơ cây trượng lên, sử chiêu “Chích thủ kinh thiên” chống đỡ cây đao. Chỉ nghe “choang” một tiếng lớn, đao chém vào trượng, tia lửa tung tóe, Dương Quá cảm thấy hai tay tê dại. Công Tôn cốc chủ lại bổ nhát đao thứ hai xuống đầu chàng, chiêu pháp hệt như nhát đao thứ nhất. Dương Quá hiểu rộng về võ học, khi lâm trận lại hết sức linh hoạt, nhưng không thể phá giải cái chiêu thô thiển này, trừ việc giơ trượng chống đỡ, chẳng còn cách nào tốt hơn. Đao lại chém vào trượng, tia lửa tung tóe, Dương Quá cảm thấy hai tay càng thêm tê dại, thiết nghĩ đỡ hai ba nhát nữa, chắc đứt hết gân tay. Đang nghĩ thế, thì Công Tôn cốc chủ lại bổ nhát đao thứ ba xuống đầu chàng. Chàng đỡ hai ba nhát nữa, cây trượng bị lõm mấy chỗ, hổ khẩu tay phải của chàng bật máu.

Công Tôn cốc chủ thấy chàng trong cơn nguy cấp vẫn mỉm cười, thì đao tay trái chém xuống, kiếm tay phải đâm vào bụng dưới đối phương.

Lúc này Dương Quá bị dồn tới một góc sảnh, thấy mũi kiếm đâm tới, vội giơ bàn tay chống đỡ; mũi kiếm đâm vào lòng bàn tay chàng, thân kiếm cong thành hình vòng cung, bật trở lại. Nguyên cái bao tay của Tiểu Long Nữ rất chắc chắn, hắc kiếm tuy sắc bén, cũng không đâm thủng được.

Dương Quá thấy bao tay vô hiệu hóa được mũi kiếm, bèn đột nhiên lật bàn tay chộp lấy mũi kiếm của địch, bắt chước thủ pháp của Tiểu Long Nữ năm xưa bẻ gãy kiếm của Hách Đại Thông. Nào ngờ Công Tôn cốc chủ chỉ hơi bị chấn động cổ tay, thanh kiếm cong đi, bật lại, mũi kiếm đâm trúng phía trong bắp tay Dương Quá, máu tươi tức thì trào ra. Dương Quá giật mình, nhảy vội về phía sau. Công Tôn cốc chủ chưa truy kích ngay, cười khẩy mấy tiếng, rồi mới thông thả bước tới. Giả dụ trong tay Công Tôn cốc chủ chỉ có một thanh kim đao, hoặc một thanh hắc kiếm, Dương Quá còn có thể chống đỡ; đằng này hai thứ binh khí, một cương một nhu, cùng đánh tới, Dương Quá lập tức luống cuống chân tay.

Công Tôn cốc chủ đao chém kiếm đâm, Dương Quá lại trúng đòn vào vai, máu loang ướt áo. Công Tôn cốc chủ gần giọng:

- Người đã phục chưa?

Dương Quá mỉm cười, nói:

- Người hoàn toàn chiếm lợi thế khi tử võ với ta, sao còn hỏi ta có phục hay không?

Công Tôn cốc chủ thu đao kiếm lại, hỏi:

- Ta chiếm lợi thế gì, người nói nghe coi?

Dương Quá nói:

- Người đây mình vũ khí, tay trái cầm quái đao, tay phải có kỳ kiếm, đôi đao kiếm ấy chỉ sợ tìm khắp thiên hạ không đâu có, phải không nào?

Công Tôn cốc chủ nói:

- Cái dây chuông và đôi bao tay của người cũng đâu phải vật tầm thường.

Dương Quá ném cây trượng xuống đất, cười:

- Cái này là ta mượn của đệ tử người.

Chàng tháo đôi bao tay và dải lụa đưa trả Tiểu Long Nữ, nói:

- Cái này là của cô cô ta.

Chàng vỗ tay, phủ bụi, chẳng buồn để ý đến ba vết thương máu chảy, cười, nói:

- Ta tay không đến sơn cốc này, há có ý thù địch? Người muốn giết thì cứ việc, hà tất nhiều lời.

Công Tôn cốc chủ thấy chàng ung dung nhàn nhã, mặt mày tuấn tú, cơ thể bị thương mấy chỗ mà vẫn cười nói như không, so ra y tự thẹn thua kém, nghĩ: “Ta không bằng người này, để hấn sống trên thế gian, Liễu muội nhất định sẽ mê hấn”. Y gật đầu, nói “Được!” rồi chìa kiếm đâm tới ngực chàng.

Dương Quá sớm đã có chủ ý: “Mình đánh không lại hấn, để hấn đâm chết cho rồi”. Thấy kiếm đâm tới, chàng cũng không tránh, chỉ quay đầu nhìn Tiểu Long Nữ, nghĩ: “Ta được ngắm cô cô mà chết, như thế cũng sung sướng”. Chỉ thấy Tiểu Long Nữ mỉm cười dịu dàng, thong thả bước về phía chàng, bốn mắt gặp nhau, không thềm nhìn thanh hắc kiếm của Công Tôn cốc chủ.

Công Tôn cốc chủ không quen biết Dương Quá, đâu có cừ oán gì? Y sợ dĩ đồn chàng vào tử địa, hoàn toàn chỉ là vì Tiểu Long Nữ; cho nên kiếm đâm đi rồi, mắt còn bất giác nhìn Tiểu Long Nữ một cái. Y thấy Tiểu Long Nữ đắm đuối nhìn Dương Quá, ngó về phía Dương Quá, y thấy thần sắc của Dương Quá đối với nàng cũng như vậy. Lúc

này mũi kiếm đã chạm tới áo, y chỉ cần nhấn một chút, mũi kiếm sẽ đâm ngập ngực chàng; song Tiểu Long Nữ không hề kinh hoàng, mà Dương Quá cũng chẳng tìm cách chống đỡ. Hai người đăm đăm nhìn nhau, tâm ý tương thông, quên hết mọi sự trên đời. Công Tôn cốc chủ cảm tức, nghĩ bụng: “Bây giờ nếu ta giết tên tiểu tử, không chừng Liễu muội sẽ tự vẫn theo hắn. Ta phải bức nàng thành hôn với ta, sau đêm động phòng hoa chúc, hãy giết tên tiểu tử cũng chưa muộn”. Bèn nói:

- Liễu muội, muội muốn ta giết hắn, hay tha cho hắn?

Tiểu Long Nữ từ nãy chỉ nhìn Dương Quá, không nghĩ gì đến Công Tôn cốc chủ, đột nhiên nghe y nói to, mới sực tỉnh, nói:

- Cốc chủ thu kiếm lại đi, động tới ngực người ta rồi kìa.

Công Tôn cốc chủ nhếch mép cười, hỏi:

- Liễu muội muốn ta tha mạng cho hắn không khó, muội chỉ việc bảo hắn lập tức rời khỏi sơn cốc, không ngăn cản ngày đại hỉ của hai ta.

Tiểu Long Nữ khi chưa gặp lại Dương Quá, đã quyết định sẽ vĩnh viễn không gặp chàng, đành chịu đau khổ suốt đời, để cho chàng được bình an sung sướng; bây giờ gặp lại rồi, làm sao nàng chịu thành thân với Công Tôn cốc chủ? Tự biết chủ ý của mình vừa qua không thể làm được, nàng thà chết cũng không lấy kẻ khác, bèn quay sang nói với cốc chủ:

- Công Tôn tiên sinh, đa tạ tiên sinh đã cứu mạng tiểu nữ, nhưng tiểu nữ không thể thành thân với tiên sinh được.

Công Tôn cốc chủ thừa biết lý do, vẫn hỏi:

- Vì sao?

Tiểu Long Nữ khoác tay Dương Quá, đứng bên chàng, mỉm cười, nói:

- Tiểu nữ quyết ý kết thành phu phụ với người này, suốt đời bên nhau, lẽ nào tiên sinh không hiểu?

Công Tôn cốc chủ rùng mình, nói:

- Bữa nọ nếu nàng kiên quyết không đáp ứng, ta há thừa cơ đi ép buộc nàng; đàng này chính nàng tự bằng lòng thành thân với ta kia mà.

Tiểu Long Nữ nói:

- Đúng thế, nhưng tiểu nữ không nỡ bỏ người này. Hai chúng tôi phải đi rồi, mong tiên sinh đừng phiền lòng.

Nói rồi nàng kéo tay Dương Quá mà đi ra cửa sảnh.

Công Tôn cốc chủ vội nhảy tới chắn cửa sảnh nói:

- Muốn ra khỏi sơn cốc, trừ phi hãy giết ta trước đã.

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Tiên sinh có đại ân cứu mạng đối với tiểu nữ, làm sao tiểu nữ nỡ sát hại tiên sinh? Hơn nữa, tiên sinh võ công cao cường, tiểu nữ có muốn cũng đánh không lại.

Nàng vừa nói vừa xé vạt áo băng bó vết thương cho Dương Quá.

Kim Luân pháp vương bỗng nói to:

- Công Tôn cốc chủ, hãy để cho họ ra đi thì hơn.

Công Tôn cốc chủ hừ một tiếng, sầm mặt im lặng.

Kim Luân pháp vương nói tiếp:

- Hai người họ liên thủ song kiếm với nhau, kim đao hắc kiếm của Công Tôn tiên sinh không địch nổi đâu. Đừng để như Đông Ngô, vừa mất phu nhân lại mất quân; chi bằng lấy được tình người, để họ đi cho rồi.

Lão từng chiến bại bởi “Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp” của Tiểu Long Nữ và Dương Quá liên thủ, lão dày công suy nghĩ vẫn chưa biết cách hóa giải; nay thấy “Âm dương song nhẫn” cực kỳ lợi hại, chẳng thua gì kim luân của lão, lão bèn nói khích để ba người đấu với nhau; một là để thừa dịp tìm ra sơ hở của “Ngọc nữ kiếm pháp”, khi nào có dịp sẽ trả thù; hai là cũng muốn để ba người tam bại câu thương.

Thực ra, Kim Luân pháp vương không nói khích, thì Công Tôn cốc chủ cũng không đời nào để cho Tiểu Long Nữ và Dương Quá khoác tay nhau rời khỏi chốn này, y ngoảnh nhìn Kim Luân pháp vương bằng ánh mắt tức tối, nghĩ: “Người dám mở miệng nói những lời lẽ như thế trước mặt ta ư? Bây giờ ta đang bận, rồi sẽ có lúc ta tính sổ với ngươi”. Y quay lại, nghiêng răng nhìn Tiểu Long Nữ, nghĩ: “Trái tim nàng không trao cho ta, nhưng thể xác nàng phải thuộc về ta. Nàng sống không chịu thành thân với ta, thì nàng có chết ta cũng phải thành thân với nàng”. Ban đầu y chỉ định dùng tính mạng Dương Quá để uy hiếp, buộc Tiểu Long Nữ phải khuất phục; bây giờ thấy hai người không hề sợ chết, thì y nghĩ dù phải giết cả hai, y cũng không cho họ đi, thế là đôi lông mày lại dựng ngược, sát khí bùng bùng trên mặt.

Bỗng nghe Mã Quang Tá nói, giọng ôm ôm:

- Ê, cái lão Công Tôn kia, người ta đã bảo không muốn thành thân với lão, sao lão còn ngăn cản người ta? Định mặt dày mày dạn vậy sao?

Tiêu Tương Tử nham hiểm tiếp lời:

- Mã huynh đừng nói thế, Công Tôn cóc chủ đã trót bày đại yến mời bọn ta thưởng thức một bữa rồi mà.

Mã Quang Tá nói:

- Mấy món rau dưa với nước lã của lão ta mà gọi là yến với chả tiệc cái nổi gì? Ta mà là cô nương kia, ta cũng chẳng đời nào lấy lão. Mỹ mạo như nàng, làm hoàng đế nương nương cũng được, tội gì làm vợ cái lão già hung tợn kia, để suốt đời phải ăn dưa với đậu phụ. Như thế chỉ nghĩ cũng đã tức mà chết!

Tiểu Long Nữ ngoảnh lại, nhẹ nhàng nói:

- Mã đại gia, Công Tôn tiên sinh có ơn cứu mạng với tiểu nữ. Tiểu nữ... tiểu nữ mãi mãi không quên cóc chủ.

Mã Quang Tá nói:

- Được thôi, này lão Công Tôn kia, nếu lão là người đại nhân đại nghĩa, thì chi bằng hôm nay để cho đôi thiếu niên nam nữ này làm lễ bái đường thành thân, động phòng hoa chúc ở đây. Còn nếu lão cứu một cô nương, rồi đi bá chiếm thân thể nàng ta, thì có khác gì thổ phỉ, đạo tặc?

Mã Quang Tá trực tính, nghĩ sao nói vậy, mỗi lời nói ra tuy nghịch nhĩ, nhưng người nghe khó lòng phản bác.

Công Tôn cóc chủ nổi sát cơ, quyết ý bắt giữ cả đám khách, thân nhiên nói:

- Tuyệt Tình cóc của ta tuy không phải là chốn thần tiên, nhưng các vị muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, chẳng hóa ra dòng họ Công Tôn ta kém cõi quá ư. Liễu cô nương...

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói:

- Tiểu nữ nói mình họ Liễu là nói dối tiên sinh đấy. Tiểu nữ họ Long, vì chàng đây họ Dương, nên tiểu nữ mới bảo mình họ Liễu.

Công Tôn cóc chủ càng ghen tức, làm như không nghe thấy mấy câu vừa rồi của nàng, vẫn nói:

- Liễu cô nương, ta...

Mã Quang Tá ngắt lời y:

- Cô nương đã nói rõ nàng họ Long, sao lão còn gọi Liễu cô

nương?

Tiểu Long Nữ nói:

- Công Tôn tiên sinh gọi quen miệng rồi, chỉ tại tiểu nữ ban đầu đánh lừa cóc chủ, thôi cứ để Công Tôn tiên sinh gọi sao cũng được.

Công Tôn cóc chủ chẳng lý gì đến lời hai người, vẫn nói:

- Liễu cô nương, gã họ Dương chỉ cần thắng được “Âm dương song nhãn” trong tay ta, thì ta sẽ để cho gã yên lành ra khỏi sơn cốc. Chuyện riêng giữa ta với cô nương, hai ta bàn định với nhau, không can hệ tới người ngoài.

Tiểu Long Nữ thở dài, nói:

- Công Tôn tiên sinh, tiểu nữ hoàn toàn không muốn động thủ với tiên sinh, song một mình chàng đánh không lại tiên sinh, nên tiểu nữ đành phải giúp chàng.

Công Tôn cóc chủ lông mày dựng ngược, nói:

- Cô nương không sợ mình vừa thổ huyết, cũng đòi tham chiến hay sao?

Tiểu Long Nữ nói:

- Tiểu nữ và chàng đều không có binh khí, tay không đấu với đao kiếm của tiên sinh thì cầm chắc sẽ thua. Tiên sinh là người đại lượng, hãy để hai chúng tôi đi thì hơn.

Kim Luân pháp vương xen vào:

- Công Tôn cóc chủ, nơi đây bao la vạn tượng, chẳng lẽ không có được hai thanh trường kiếm hay sao? Ta đã nhắc tiên sinh ban nãy, hai người ấy song kiếm liên thủ, chỉ e tiên sinh khó giữ nổi mạng sống.

Công Tôn cóc chủ chỉ tay về phía tây, nói:

- Đi sang gian thứ ba đằng kia là kiếm thất, các vị muốn thứ binh khí gì, cứ việc tới đó mà chọn. Chỉ sợ các thứ lợi khí ta cất giữ, quý khách vị tất đã sử dụng được.

Y nói và cười nham hiểm.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ nhìn nhau, cùng nghĩ: “Hai ta được ở riêng một chỗ, trong tĩnh thất một lát, rồi chết cũng cam lòng”. Bèn dắt tay nhau đi về phía tây, qua cửa hông, đi qua hai gian phòng, đến trước cửa sang gian thứ ba.

Tiểu Long Nữ mắt không rời mặt Dương Quá, thấy cửa phòng đóng kín, không nhìn kỹ, giơ tay đẩy cửa, định bước vào liền, Dương

Quá bỗng nghĩ ra điều gì, vội kéo nàng lại, nói:

- Cần thận.

Tiểu Long Nữ nói:

- Sao kia?

Dương Quá dùng chân trái đạp vào bậu cửa, chân phải đặt trên khung cửa giấy lát, rồi lui ra ngay, không thấy có gì lạ. Tiểu Long Nữ nói:

- Quá nhi sợ cóc chủ muốn ám toán chúng ta ư? Cóc chủ là người tốt, chẳng đến nỗi...

Lời chưa dứt, có hai tiếng lịch kịch, rồi tám thanh kiếm sắc từ trên dưới, hai bên cửa phòng nhất tề lao ra, đan kín khuôn cửa trống, vừa rồi nếu có ai bước vào phòng, võ công cao mấy, cũng khó thoát bị kiếm đâm nát thân.

Tiểu Long Nữ hít một hơi dài, nói:

- Quá nhi, cóc chủ hóa ra độc ác quá chừng, ta đã nhìn lầm hấn rồi. Hai ta khỏi cần tử kiếm với hấn làm gì nữa, đi thôi.

Bỗng có tiếng nói sau lưng:

- Cóc chủ mời hai vị vào phòng chọn kiếm.

Hai người ngoảnh lại, thấy tám đệ tử áo xanh chằng lưới gài hung khí chặn hậu, tức là cóc chủ đề phòng hai người bỏ chạy, đã sai người bám theo. Dải lụa có cái chuông của Tiểu Long Nữ đã bị đứt mất dây, không thể dùng để điểm huyết đám đệ tử áo xanh.

Tiểu Long Nữ nói với Dương Quá:

- Quá nhi bảo trong phòng này còn có gì cổ quái nữa hay không?

Dương Quá hai tay nắm tay nàng, nói:

- Cô cô, lúc này hai ta ở bên nhau, cô cô cảm thấy thế nào? Dẫu ngàn đao vạn kiếm, hai ta cũng được chết bên nhau.

Tiểu Long Nữ cũng lòng đầy trù mến. Hai người cùng bước vào phòng để kiếm. Dương Quá giơ tay khép cửa lại.

Chỉ thấy nơi đây, trên tường, trên bàn, trên giá, trong tủ, có đủ các kiểu các loại kiếm. Tám chín phần mười là kiếm cổ, hoặc dài bảy thước, hoặc ngắn vài tấc; có thanh han gỉ, có thanh sáng loáng, hai người thoạt nhìn hoa cả mắt, chưa nhìn rõ thế nào.

Tiểu Long Nữ chăm chăm nhìn Dương Quá, rồi đột nhiên nép vào người chàng. Dương Quá ôm chặt nàng, thơm vào môi nàng. Tiểu Long Nữ được chàng hôn, tâm hồn ngây ngất, hai tay đưa lên ôm cổ

chàng.

Cửa phòng bỗng mở ra, một đệ tử áo xanh nói to:

- Cốc chủ có lệnh, chọn kiếm xong phải ra khỏi đây không được chân chừ.

Dương Quá đỏ mặt, vội buông hai tay. Tiểu Long Nữ yêu thích Dương Quá, cho rằng việc hai người ôm hôn nhau không có gì quan ngại, nhưng bị người bên cạnh cản trở, mất cả hứng thú. Nàng thở dài, nói khẽ khàng:

- Quá nhi, đợi khi nào đánh bại gã cốc chủ rồi, Quá nhi lại hôn ta nghe.

Dương Quá mỉm cười, gạt đầu, đưa tay ôm eo nàng, âu yếm nói:

- Quá nhi hôn cô cô suốt đời cũng không chán. Cô cô chọn kiếm đi nào.

Tiểu Long Nữ nói:

- Binh khí ở đây xem ra quả nhiên đều là dị vật, thứ nào cũng lợi hại, tòa cổ mộ của chúng ta không có nhiều thế này.

Thế là nàng bắt đầu xem các thanh kiếm treo trên tường, muốn chọn hai thanh kiếm sắc, có độ dài và sức nặng thích hợp, để khi liên thủ cùng Dương Quá đấu với kẻ địch sẽ thu hiệu quả cao nhất. Xem đi xem lại, các thanh kiếm đều khác nhau. Nàng vừa xem, vừa hỏi Dương Quá:

- Lúc sắp bước vào đây, sao Quá nhi biết nơi này có ám khí?

Dương Quá nói:

- Quá nhi nhìn sắc diện và ánh mắt của cốc chủ mà đoán. Hắn vốn muốn lấy cô cô làm vợ, nhưng khi nghe cô cô bảo sẽ liên thủ cùng Quá nhi đấu với hắn, thì hắn tính giết luôn cô cô. Một kẻ như hắn, Quá nhi không tin rằng hắn có thiện chí để cho chúng ta dễ dàng chọn binh khí.

Tiểu Long Nữ khe khẽ thở dài, hỏi:

- Chúng mình sử “Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp” liệu có thắng nổi hắn hay không?

Dương Quá nói:

- Hắn võ công tuy cao cường, nhưng cũng không thể cao hơn Kim Luân pháp vương. Hai ta liên thủ đã đánh bại Kim Luân pháp vương, chắc cũng sẽ thắng hắn.

Tiểu Long Nữ nói:

- Đúng vậy. Kim Luân pháp vương cứ khích hấn đấu với hai chúng mình là có dụng ý đấy.

Dương Quá mỉm cười, nói:

- Lòng người nham hiểm, cô cô cũng đã bắt đầu hiểu phần nào rồi đấy.

Rồi chàng nói tiếp:

- Quá nhi chỉ lo sức khỏe của cô cô thôi, ban nãy cô cô mới bị thổ huyết.

Tiểu Long Nữ cười tươi như hoa, nói:

- Quá nhi biết không, khi nào đau buồn ta mới bị thổ huyết; bây giờ ta vui lắm, một chút nội thương không đáng ngại. Quá nhi cũng bị thổ huyết, không mệt lắm chứ?

Dương Quá nói:

- Quá nhi được ở bên cô cô thì không còn sợ bất cứ gì nữa.

Tiểu Long Nữ dịu dàng nói:

- Ta cũng thế.

Ngừng một chút, nàng tiếp:

- Gần đây võ công của Quá nhi đại tiến, đạo trước chúng mình đấu với Kim Luân pháp vương còn thắng, huống hồ hôm nay!

Dương Quá cũng cảm thấy trận đấu này mình nhất định thắng, bèn cầm tay nàng, nói:

- Quá nhi muốn cô cô đáp ứng cho một điều, không biết cô cô có chịu hay không?

Tiểu Long Nữ dịu dàng hỏi:

- Quá nhi hà tất phải hỏi ta? Từ lâu ta đã không còn là sư phụ của Quá nhi, mà đã là thê tử của chàng. Chàng bảo sao, thiếp nghe vậy.

Dương Quá nói:

- Thế thì... còn gì bằng... Vậy mà Quá nhi lại không biết.

Tiểu Long Nữ nói:

- Từ cái đêm nọ ở núi Chung Nam, khi chàng và thiếp ân ái với nhau, thiếp đâu còn là sư phụ của chàng? Chàng tuy không chịu lấy thiếp làm vợ, thiếp cũng sớm đã thành vợ của chàng.

Dương Quá không biết đêm nọ ở núi Chung Nam có chuyện gì, nghe nàng đột nhiên nhắc tới, có lẽ lúc này nàng quá xúc động mà nói

vậy, chứ chàng hoàn toàn không biết đến trò quái ác của Doãn Chí Bình, nghĩ bụng: “Hôm ấy nghĩa phụ Âu Dương Phong truyền thụ võ công cho ta, đã điểm huyết nạng, để nạng nằm một chỗ, ta và nạng đâu có ân ái với nhau”. Nhưng nghe giọng nói đầy âu yếm của nạng, chàng như người say rượu, nhất thời không nói nên lời.

Tiểu Long Nữ ngả vào ngực chàng, hỏi:

- Chàng muốn thiếp đáp ứng điều gì?

Dương Quá vuốt tóc nạng, nói:

- Sau khi đánh bại cốc chủ, chúng ta sẽ lập tức trở về tòa cổ mộ, sau đó bất luận có chuyện gì, cô cô cũng vĩnh viễn không xa rời Quá nhi.

Tiểu Long Nữ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt chàng, nói:

- Chẳng lẽ thiếp muốn xa rời chàng hay sao? Chẳng lẽ sau khi xa chàng, thiếp không đau khổ lắm hay sao? Thiếp dĩ nhiên đáp ứng chàng, dù trời có sập xuống, thiếp cũng không xa rời chàng nữa.

Dương Quá cả mừng, định nói, thì có tiếng quát to của một đệ tử áo xanh:

- Đã chọn xong binh khí hay chưa?

Tiểu Long Nữ mỉm cười, nói với Dương Quá:

- Mình chọn nhanh lên thôi.

Nàng xoay người lại, định lấy phất hai thanh kiếm nào cũng được, bỗng thấy bức tường phía tây và mấy chiếc bàn có vệt cháy sém, thì không khỏi ngạc nhiên.

Dương Quá cười, nói:

- Lão Ngoan đồng từng xông vào gian này, phóng hỏa, vệt cháy sém là vết tích của Lão Ngoan đồng đấy.

Thấy dưới một bức tranh cháy một nửa lộ ra hai bao kiếm, Dương Quá chợt nghĩ: “Hai bao kiếm kia vốn bị bức tranh che lấp, vì bức tranh bị cháy, mới lộ bao kiếm ra. Chủ nhân bố trí như vậy, hẳn đó phải là hai thanh kiếm quý!

Chàng bèn gỡ hai bao kiếm trên tường xuống, đưa cho Tiểu Long Nữ một cái, một cái mình cầm và rút thanh kiếm ra khỏi bao. Kiếm vừa ra khỏi bao, hai người đều cảm thấy lạnh lạnh. Thân kiếm đen đen, trông như miếng gỗ lim. Tiểu Long Nữ cũng rút thanh kiếm thứ hai ra khỏi bao, thanh này cũng hệt như thanh kiếm thứ nhất. Hai thanh kiếm làm cho hơi lạnh trong phòng tăng hẳn lên, cả hai mũi

kiếm không nhọn, cũng không có lưỡi sắc, trông tựa tựa một cái roi bằng gỗ. Dương Quá lật lật thân kiếm, thấy khắc hai chữ “Quân tử”, còn thanh kiếm Tiểu Long Nữ đang cầm thì khắc hai chữ “Thục nữ”. Dương Quá ban đầu không thích hình dạng hai thanh kiếm, nhưng tên của chúng thì thành đôi, nghe quá hay, chàng nhìn Tiểu Long Nữ xem ý nàng thế nào. Tiểu Long Nữ hài lòng, nói:

- Thanh kiếm này không nhọn không sắc, dùng để đấu với cốc chủ rất hợp, hấn từng cứu mạng thiếp, thiếp vốn không muốn đã thương hấn.

Dương Quá cười, nói:

- Tên kiếm “Quân tử Thục nữ” thế này, ta không xứng. Chữ “Quân” phải đổi thành chữ “Lãng” thì hợp với ta hơn.

Nói đoạn giơ kiếm đâm như hai cái, cảm thấy sức nặng rất vừa tay, cực kỳ thuận tiện, bèn nói:

- Được, chúng ta dùng hai thanh kiếm này.

Tiểu Long Nữ tra kiếm vào bao, đang định bước ra khỏi phòng, bỗng thấy lọ hoa trên bàn có những bông hoa cực đẹp, có điều là các bông hoa được cắm lộn xộn không thành kiểu cách gì, nàng bèn tiện tay sửa lại. Dương Quá kêu lên:

- Ấy chết, đừng động tới.

Nhưng đã không kịp. Ngón tay của Tiểu Long Nữ đã bị mấy cái gai đâm phải, nàng kinh ngạc ngoảnh lại, hỏi:

- Tại sao vậy?

Dương Quá nói:

- Đây là hoa Tình, cô cô ở sơn cốc mấy tuần, vẫn chưa biết ư?

Tiểu Long Nữ đưa ngón tay lên miệng, hút chỗ bị gai đâm mấy lần, lắc đầu nói:

- Thiếp không biết. Hoa Tình ư? Là loại hoa quái quỷ gì vậy?

Dương Quá định giải thích, thì nghe đám đệ tử áo xanh luôn mồm thúc giục, thế là hai người trở ra đại sảnh. Công Tôn cốc chủ chờ đã sốt ruột, hăm hăm nhìn đám đệ tử áo xanh, rõ ràng chê trách chúng biện sự bất lực, dành cho đôi thiếu niên nam nữ nhiều thời gian như vậy. Bọn đệ tử đều sợ xanh mặt.

Công Tôn cốc chủ đợi hai người tới gần, nói:

- Liễu cô nương, cô nương chọn được kiếm rồi chứ?

Tiểu Long Nữ rút thanh kiếm “Thục nữ” ra, gật đầu nói:

- Chúng tôi sử dụng hai thanh kiếm cùn này, không dám đấu thật với cốc chủ, chỉ chạm đến người là dừng, như thế được chăng?

Công Tôn cốc chủ giật mình, gằn giọng, hỏi:

- Kẻ nào chỉ dẫn Liễu cô nương chọn kiếm vậy?

Nói rồi y đưa mắt nhìn Công Tôn Lục Ngạc một cái, rồi lại nhìn Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ hơi lạ, nói:

- Không ai hướng dẫn chúng tôi cả. Hai thanh kiếm này không được dùng hay sao? Vậy thì chúng tôi đi đổi thanh kiếm khác cũng được.

Công Tôn cốc chủ gờm gờm nhìn Dương Quá, nói:

- Định đi đổi để rề rà hàng nửa ngày nữa chắc? Không đổi nữa, động thủ đi.

Tiểu Long Nữ nói:

- Công Tôn tiên sinh, chúng tôi xin nói rõ trước, hai chúng tôi đơn đả độc đấu với tiên sinh, đều không phải là đối thủ, bây giờ hai đánh một, hóa ra chúng tôi chiếm lợi thế. Chúng tôi thực tình không muốn đối địch với tiên sinh, cũng không muốn tranh thắng bại với tiên sinh để làm gì cả. Chỉ mong tiên sinh đừng ngăn cản, chúng tôi nhận thua và đa tạ tiên sinh.

Công Tôn cốc chủ cười khẩy, nói:

- Thắng được đao kiếm trong tay ta, ta sẽ để cho hai người xử trí; còn nếu các người thua, thì hôn ước cứ làm như đã định.

Tiểu Long Nữ cười nhạt, nói:

- Chúng tôi thua, hai chúng tôi sẽ bỏ mạng ở sơn cốc này.

Công Tôn cốc chủ không nói thêm, cây kim đao trong tay trái tức thì vung chém về phía Dương Quá. Dương Quá giơ kiếm sử chiêu “Bạch hạc lượng xí” là kiếm pháp chính tông của phái Toàn Chân. Công Tôn cốc chủ nghĩ: “Chiêu này tuy pháp độ nghiêm cẩn, cũng chỉ là bình ổn mà thôi”. Thanh hắc kiếm bên tay phải đâm thẳng tới đầu vai chàng, như thế là đao kiếm cùng tấn công Dương Quá, chưa lý đến Tiểu Long Nữ. Dương Quá ngưng thần ứng chiến, nghiêm thủ môn hộ, tiếp liền ba chiêu.

Tiểu Long Nữ đợi cốc chủ sử xong ba chiêu, mới chĩa kiếm tiến lên. Công Tôn cốc chủ không dùng kim đao đối phó với nàng, thấy lai thế quá nhanh, mới dùng thanh hắc kiếm đỡ gạt, chiêu số rõ ràng có ý nhường nhịn.

Kim Luân pháp vương xem bầy, tám chiêu, mỉm cười, nói:

- Công Tôn cốc chủ, cứ thương hoa tiếc ngọc như thế, chỉ e sẽ nguy to đấy.

Công Tôn cốc chủ nói:

- Đại hòa thượng, nếu lão còn xem thường tại hạ, thì cứ đợi cuối trận hãy hay, bây giờ chớ phí công chỉ điểm.

Nói đoạn vung đao kiếm, tạo tiếng gió mạnh dần trong sảnh.

Lại đấu vài hiệp, Dương Quá sử chiêu “Hoành hành mạc bắc” trong kiếm pháp phái Toàn Chân, Tiểu Long Nữ sử chiêu “Thái bút họa mi” của “Ngọc nữ kiếm pháp”, chiêu số của hai người hợp thành một chiêu “Liêm hạ sơ trang” thuộc “Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp”. Công Tôn cốc chủ hơi lạ, dùng hắc kiếm gạt trường kiếm của Dương Quá, dùng kim đao thu ngang trước mặt. Kiếm của Tiểu Long Nữ chém tới trán cốc chủ, choang một tiếng, đao kiếm đụng nhau, lưỡi kim đao bị mẻ một miếng.

Người xem thấy đều kinh ngạc, không ngờ thanh kiếm cùn bình thường lại lợi hại như vậy. Dương Quá và Tiểu Long Nữ cũng bất ngờ, họ chọn hai thanh kiếm này chỉ vì thích tên gọi của nó, ai ngờ lại vớ được bảo kiếm; thế là tinh thần đại chấn, song kiếm ào ạt tấn công.

Công Tôn cốc chủ cũng thán kinh ngạc: “Liễu muội và tên tiểu tử võ công đều không bằng ta, hai người hợp lực, ta chẳng ngại gì; tại sao song kiếm hợp bích, lại lợi hại như thế; xem chừng lão hòa thượng kia nói không sai. Nếu hôm nay bị hai người đánh bại... Nếu hôm nay bị hai người đánh bại...” Nghĩ tới đây, kim đao hữu công, hắc kiếm tả kích, Công Tôn cốc chủ sử dụng đến tuyệt học bình sinh “Âm dương đảo loạn nhãn pháp”. Hắc kiếm vốn âm nhu; lúc này đột nhiên chém mạnh, biến thành đao pháp dương cương; còn cây kim đao lưỡi cửa nặng nề lại đánh như chọc nhẹ theo kiểu kiếm pháp linh động, đao thành kiếm, kiếm biến đao, thật là kỳ ảo muôn phần.

Kim Luân pháp vương, Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây ba người đều kiến thức quảng bác, nhưng cái môn đảo ngược Âm dương song nhãn về đao pháp và kiếm pháp thế này thì họ chưa từng thấy, chưa từng nghe. Mã Quang Tá kêu lên:

- Chà, lão cốc chủ già đời gồm thật, có công phu cổ quái gì thế này? Lão già... lão đúng là gừng càng già càng cay.

Công Tôn cốc chủ bất quá bốn mươi tuổi, chưa gọi là già, hôm nay định bái đường thành thân với Tiểu Long Nữ, bây giờ cứ bị kẻ khác

gọi lão này lão nọ, trong bụng làm sao không tức? Nhưng hiện tại chưa có thời gian đối phó với Mã Quang Tá, phải dốc toàn lực thi triển môn võ công y đã khổ luyện hơn hai chục năm nay, quyết ý đánh bại Dương, Long hai người, rồi sẽ tính sau.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ song kiếm hợp bích, đang dần dần chiếm thượng phong, nhưng đối phương bỗng nhiên đao kiếm thác loạn, chiêu số kỳ dị, hai người không khỏi chân tay luống cuống, lập tức liên tiếp gặp hiểm chiêu. Dương Quá thấy uy lực của thanh hắc kiếm mạnh hơn kim đao, bèn đón đỡ các đòn kiếm, để Tiểu Long Nữ chống đỡ kim đao, nghĩ thầm thanh kiếm của nàng chiếm được lợi thế, kim đao không dám đụng vào kiếm “Thục nữ”, thì nàng không bị nhiều nguy hiểm.

Nhưng làm thế, hai người thành ra độc lập tác chiến, “Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp” giảm hẳn uy lực. Công Tôn cốc chủ cả mừng, vung kiếm chém mạnh ba nhát, cây đao bên tay trái cũng sử bốn chiêu “Định dương châm”, “Hư tức phân kim”, “Kinh Kha thích Tần”, “Cửu phẩm liên đài”. Bốn chiêu phiêu dật lưu chuyển, phối hợp với ba nhát chém của thanh kiếm theo lối đao pháp, Dương Quá chỉ gắng gượng chống đỡ; Tiểu Long Nữ thì tâm ý rối loạn, muốn vung kiếm chém kim đao, nhưng cây kim đao thế như phượng bay, kiếm chém không tới.

Dương Quá biết không ổn, liều mạng sử chiêu “Mã tỵ lạc hoa” trong kiếm pháp Toàn Chân, đưa mũi kiếm chéch lên, tiếp đỡ cả đao lẫn kiếm của đối phương. Tiểu Long Nữ liền thu kiếm về che ngực cho Dương Quá, thế là hai người lại trở về “Ngọc nữ tố tâm kiếm pháp”. Điều cốt yếu của bộ kiếm pháp này là hai người sử kiếm phải một lòng như nhau, vì nhau. Chiêu của Dương Quá là xả thân cứu người, chính là tâm pháp tối cao của kiếm thuật. Tiểu Long Nữ thấy chàng lăn xả cứu nàng, không thủ môn hộ, sợ chàng bị hại, vội giơ kiếm bảo vệ thay cho chàng, thế là hai người tuy không thủ mà đều là thủ, uy thế của song kiếm lại tăng lên.

Đấu thêm mấy chiêu, Công Tôn cốc chủ trán lấm tấm mồ hôi, đao kiếm chống đỡ lúng túng, bại trận đã rõ. Tiểu Long Nữ và Dương Quá thì càng đánh càng thuận tay. Dương Quá tay trái miết kiếm quyết, tay phải đâm kiếm vào sườn bên trái của địch; Tiểu Long Nữ hai tay giữ chuôi kiếm, giơ kiếm lên, chiêu này gọi là “Cử án tề mi”. Lòng nàng tràn đầy nhu tình mật ý, âu yếm ngoảnh nhìn Dương Quá, đột nhiên ngực như bị chùy sắt giáng mạnh, ngón tay bên phải nhúc buốt,

tưởng chừng không cầm nổi kiếm được nữa, bất giác tái mặt, nhảy lùi ba bước.

Công Tôn cốc chủ cười khẩy, nói:

- Ô, hoa Tình, hoa Tình!

Y mừng thầm, song cũng ghen tức. Tiểu Long Nữ không hiểu ý, Dương Quá thì biết chất độc của hoa Tình phát tác, ban nãy trong kiếm thất nàng bị gai hoa Tình đâm vào ngón tay, bây giờ động tình, lập tức bị đau đớn. Chàng đã bị khổ tương tự, nên rất thương Tiểu Long Nữ, dịu dàng hỏi:

- Đau lắm phải không?

Công Tôn cốc chủ thừa cơ gấp gấp tấn công Dương Quá một trận. Tiểu Long Nữ đã bớt đau, giờ kiếm tiến lại. Dương Quá bảo nàng:

- Cô cô cứ nghỉ thêm chút nữa đi!

Đâu ngờ vừa động nhu tình, ngón tay chàng cũng lại đau nhói.

Công Tôn cốc chủ thừa dịp chàng sơ hở, hắc kiếm chém gấp, keng một tiếng, thanh kiếm “Quân tử” của Dương Quá bị văng xuống đất, Công Tôn cốc chủ tức thì chĩa mũi kiếm tới trước ngực chàng. Tiểu Long Nữ cả kinh, lao tới cứu, nhưng kim đao của y không để cho nàng tiếp cận. Công Tôn cốc chủ quát:

- Tắm cổ tên tiểu tử cho ta!

Bốn đệ tử áo xanh vâng lệnh, tung lưới chụp xuống người Dương Quá, quán lại mấy vòng. Công Tôn cốc chủ hỏi:

- Liễu muội, muội định thế nào?

Tiểu Long Nữ biết một mình nàng đã không thể địch nổi y, bèn quăng kiếm “Thục nữ” xuống đất, chỉ nghe “cạch” một cái, kiếm “Thục nữ” và kiếm “Quân tử” tự nhảy lại gần, rồi hút dính vào nhau; thì ra hai thanh kiếm đều có nam châm cực mạnh. Tiểu Long Nữ nói:

- Kiếm còn như thế, người há không bằng kiếm? Cốc chủ cứ việc giết hai chúng tôi đi.

Công Tôn cốc chủ nói:

- Hừ, muội hãy theo ta.

Y chấp tay nói với bọn Kim Luân pháp vương:

- Xin chờ cho!

Rồi y đi vào nội đường, Bốn đệ tử khiêng Dương Quá nằm trong lưới theo sau. Tiểu Long Nữ cũng đi theo họ.

Mã Quang Tá nói:

- Đại hòa thượng, Tiêu huynh, chúng ta hãy tìm cách cứu người.

Kim Luân pháp vương mỉm cười không đáp. Tiêu Tương Tử cười khẩy, nói:

- Mã huynh liệu có địch nổi lão ta không?

Mã Quang Tá vò đầu bứt tai, chưa nghĩ ra cách gì, chỉ nói:

- Địch không nổi cũng phải đánh, địch không nổi cũng phải đánh!

Công Tôn cốc chủ hiên ngang đi vào một gian thạch thất nhỏ hẹp, nói:

- Ngắt hoa Tình mang vào đây.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ đã quyết ý cùng chết, hai người nhìn nhau mỉm cười, chẳng buồn để tâm đến việc Công Tôn cốc chủ làm gì, nói gì. Lát sau, từ cửa phòng tràn vào mùi hoa thơm ngậy ngát, hai người nhìn ra, thấy mười mấy đệ tử áo xanh mang vào những bông hoa Tình ngũ sắc, nổi bật màu đỏ tươi và màu vàng chanh. Họ đeo các bao tay bằng da bò để khỏi bị gai hoa Tình đâm vào tay. Công Tôn cốc chủ hất tay phải, lạnh lùng nói:

- Ném cả xuống người tên tiểu tử!

Lập tức toàn thân Dương Quá như bị hàng ngàn con ong đốt, tứ chi bách hạch đau nhức khó chịu, phải kêu rống lên. Tiểu Long Nữ vừa thương chàng, vừa căm tức, quát với Công Tôn cốc chủ:

- Người giở trò gì vậy?

Nàng bước tới định hất các bông hoa Tình ra khỏi người Dương Quá.

Công Tôn cốc chủ giơ tay cản lại, nói:

- Liễu muội, hôm nay lẽ ra là ngày ta với muội động phòng hoa chúc, bị tên tiểu tử này xông vào phá đám. Ta và hấn vốn không quen biết, không thù oán gì; hơn nữa hấn là người quen cũ của muội; chỉ cần hấn giữ phép tắc tân khách, đương nhiên ta sẽ dùng lễ đãi hấn. Bây giờ việc đến nước này...

Y hất tay, các đệ tử lui cả ra ngoài, y nói tiếp:

- Là phúc hay họa, hoàn toàn tùy muội.

Dương Quá bị gai hoa Tình vây quanh đâm vào người, đau đớn vô cùng, nhưng không muốn để Tiểu Long Nữ phải khổ sở vì chàng, nên chỉ nghiêng răng im lặng, không để ý nghe Công Tôn cốc chủ nói gì.

Tiểu Long Nữ nhìn thần tình khổ sở của chàng, vừa cảm thấy

thương chàng quá đỗi, thì ngón tay lại nhúc buốt vì chất độc của hoa Tình phát tác, nàng nghĩ: “Mình bị gai hoa Tình đâm hai, ba chỗ, đã đau như thế, chàng bị hàng trăm cái gai đâm, làm sao chịu nổi?”

Công Tôn cốc chủ đoán biết tâm ý nàng, nói:

- Liễu muội, ta thành tâm thành ý muốn kết mối lương duyên trăm năm với muội, đối với muội, ta chỉ có lòng ái mộ, tuyệt không tà ý, điều đó hẳn muội biết rõ.

Tiểu Long Nữ gật đầu, buồn bã nói:

- Tiên sinh đối với tiểu nữ rất tốt, chưa nói chuyện có ơn cứu mạng, hai tuần qua tiên sinh lúc nào cũng tỏ ra ân cần chu đáo, chỉ sợ làm cho tiểu nữ không vui lòng.

Nàng cúi đầu, thở dài nã nuột, nói:

- Công Tôn tiên sinh, hôm ấy giá như tiên sinh đừng gặp tiểu nữ ngoài hoang sơn, không cứu mạng tiểu nữ, cứ để tiểu nữ chết đi không ai hay biết, có phải là cả ba chúng ta đều dễ chịu hơn không. Tiên sinh cưỡng ép tiểu nữ thành thân với tiên sinh, thừa biết tiểu nữ sẽ suốt đời buồn khổ, thế thì có hay ho gì cho tiên sinh kia chứ?

Công Tôn cốc chủ hai lông mày lại từ từ dựng ngược, nói gằn giọng, rành mạch từng lời:

- Ta xưa nay nói một là một, nói hai là hai, quyết không cho phép kẻ nào khinh thường vũ nhục. Muội đã đáp ứng thành thân với ta, thì phải thành thân. Còn chuyện sướng hay khổ, thế sự vốn khó đoán, việc ngày mai ai biết thế nào? Chờ đó sẽ biết sau.

Y phẩy tay áo, nói:

- Kẻ này bị gai hoa Tình đâm khắp người, cứ sau mỗi canh giờ, cái đau lại tăng một phần, ba mươi sáu ngày sau toàn thân sẽ đau nhúc mà chết. Trong vòng mười hai canh giờ, ta có diệu dược bí truyền chữa khỏi, chứ sau một ngày đêm thì thần tiên khó cứu. Hẳn sống hay chết, là tùy ở Liễu muội.

Nói xong, y thông thả đi ra, mở cửa, ngoảnh đầu lại nói:

- Nếu muội thà để cho hẳn đau đớn rồi chết, thì muội cứ ở đây mà xem hẳn ra sao trong ba mươi sáu ngày, muội có thể yên tâm là ta quyết sẽ không hại muội. Trong vòng mười hai canh giờ, nếu muội hồi tâm chuyển ý, chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ đem giải dược cứu sống hẳn.

Nói đoạn định bước ra khỏi phòng.

Tiểu Long Nữ thấy Dương Quá toàn thân run rẩy, cắn môi đến bật máu, đôi mắt vốn sáng long lanh giờ đây đờ dại hẳn đi, nghĩ đến nỗi đau nhức đang ghê gớm, vậy mà cứ sau mỗi canh giờ, cái đau lại tăng một phần, phải chịu đựng ba mươi sáu ngày, thì chỉ e dưới địa ngục cũng không có hình phạt nào khủng khiếp hơn thế, nàng bèn nghiêng răng, nói:

- Công Tôn cốc chủ, tiểu nữ đáp ứng thành thân với tiên sinh. Tiên sinh mau thả chàng ra, đưa thuốc cứu chàng.

Công Tôn cốc chủ một mực truy bức, chỉ cốt Tiểu Long Nữ nói câu vừa rồi; nhưng nghe nàng nói, y vừa mừng vừa ghen tức, biết rằng từ nay trở đi, thiếu nữ này đối với y chỉ có lòng oán hận, chứ không có nửa phần tình ý, bèn gật đầu, nói:

- Liễu muội biết hồi tâm chuyển ý, là tốt cho mọi người. Đêm nay hai ta động phòng hoa chúc, sáng mai ta sẽ đem giải dược cứu hẳn.

Tiểu Long Nữ nói:

- Tiên sinh hãy cứu người đi đã.

Công Tôn cốc chủ thở dài, nói:

- Liễu muội, muội coi thường ta quá. Dễ gì được muội đáp ứng kia chứ? Muội không hề chân tâm tình nguyện, ta có ngu mấy cũng thừa biết. Tội gì ta phải trị thương cho hẳn trước?

Nói rồi y quay người đi ra khỏi phòng.

Tiểu Long Nữ và Dương Quá nhìn nhau ảm đạm, không nói gì. Dương Quá chậm rãi nói:

- Cô cô, Quá nhi được cô cô khuynh tâm tương ái, dẫu ở nơi chín suối, cũng sung sướng vô cùng. Cô cô hãy đánh cho Quá nhi một chưởng chết luôn đi thôi.

Tiểu Long Nữ nghĩ: “Mình đánh chết chàng, rồi tự tận theo”. Thế là gơ tay lên, tiềm vận nội kình.

Dương Quá mỉm cười, mục quang nhu hòa, âu yếm nhìn nàng, nói nhỏ:

- Đây có khác gì lúc hai ta động phòng hoa chúc kia chứ.

Tiểu Long Nữ nhìn thần thái thanh thản của chàng, nghĩ: “Một lang quân tuấn tú thế này, sao ông trời nỡ tàn nhẫn, bắt chàng phải chết oan chết uổng?” Ngực đột nhiên nóng nóng, cổ họng ngòn ngọt, tựa hồ sắp thổ huyết, kình lực ở cánh tay lập tức tiêu tan. Nàng đột nhiên sà xuống ôm lấy Dương Quá, để cho hàng trăm chiếc gai hoa

Tình đắm vào người nàng, nàng nói:

- Quá nhi, hai ta cùng chịu khổ với nhau.

Chợt nghe có tiếng kêu của Công Tôn cốc chủ ở sau lưng:

- Ối, muội... muội...

Rồi y lạnh lùng nói:

- Tội gì chịu khổ như thế? Muội bị đau đớn, nổi đau trên người hẳn có giảm bớt được chút nào đâu kia chứ?

Tiểu Long Nữ âu yếm nhìn Dương Quá, quay người đi ra cửa, không ngoảnh lại nữa. Công Tôn cốc chủ nói với Dương Quá:

- Dương huynh đệ, cố chịu mười canh giờ nữa, ta sẽ mang linh dược tới cứu. Trong mười canh giờ, chỉ cần người đừng khởi động tình dục, thì tuy đau đớn, cũng vẫn chịu được.

Nói xong y bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bỏ đi.

Dương Quá thể xác và tinh thần đều đau đớn khổ sở, nghĩ: “Mọi đau khổ từ trước tới giờ, so với nỗi khổ này, đều chẳng là gì. Gã cốc chủ tàn bạo thế này, ta làm sao chịu chết, để cho hắn tùy ý hành hạ cô cô? Huống hồ mối thù giết cha chưa trả, há có thể để cho hai kẻ Quách Tĩnh, Hoàng Dung giả nhân giả nghĩa hành ác mà không bị báo ứng hay sao?” Chàng nghĩ tới đây bất giác nhiệt huyết dâng lên, tinh thần hăng hái “Không thể chết, bất kể thế nào cũng không được chết! Dầu cô cô có thành phu nhân của cốc chủ, ta cũng sẽ cứu nàng ra. Ta còn phải khổ luyện võ công, trả thù cho cha mẹ nữa chứ”. Thế là chàng nghiêng răng, ngồi dậy, xếp bằng tròn, tuy vướng tấm lưới không thể ngồi đúng tư thế, song vẫn đưa khí xuống đan điền, bắt đầu dụng công.

Sau hơn hai canh giờ, đã sang buổi chiều, một đệ tử áo xanh bưng đĩa trên có bốn chiếc bánh bao tới, nói:

- Hôm nay là ngày đại hỉ tân hôn của cốc chủ, người cũng được một bữa no nê đây.

Gã đặt đĩa bánh bên cạnh tấm lưới, tay hắn mang bao tay bằng vải thô dày để khỏi bị gai hoa Tình đắm phải. Dương Quá thò tay ra ngoài lưới, ăn hết cả bốn cái bánh, nghĩ: “Ta phải đấu với gã tặc cốc chủ đến cùng, không thể hủy hoại thân mình”. Gã đệ tử cười, nói:

- Xem ra người vẫn ăn ngon miệng lắm!

Bỗng cửa phòng thoáng bóng áo xanh, thêm một đệ tử áo xanh nữa, người ấy lẳng lẳng tới sau lưng gã thứ nhất, giáng mạnh một

quyền vào bối tâm gã; gã chưa biết ai vào, đã bị đòn ngất đi.

Dương Quá thấy người kia chính là Công Tôn Lục Ngạc, thì ngạc nhiên, nói:

- Cô nương... cô nương...

Công Tôn Lục Ngạc quay ra đóng cửa lại, rồi nói nhỏ:

- Công tử thấp giọng thôi, muội đến cứu công tử đây.

Nàng cởi nút buộc lưới, gỡ các bông hoa Tình, giúp Dương Quá ra khỏi lưới. Tay nàng mang bao bằng vải thô. Dương Quá nói:

- Nếu lệnh tôn biết việc này...

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Muội nhận hình phạt là cùng.

Nàng nhét một bông hoa Tình vào miệng gã đệ tử kia, để khi tỉnh lại hẳn không thể kêu cứu, rồi trùm tấm lưới lên người hắn, rải hoa Tình lên trên, rồi mới nói:

- Dương đại ca, nếu có ai vào đây, đại ca hãy tạm nắp sau cánh cửa. Bây giờ muội tới đan phòng lấy thuốc giải độc cho đại ca.

Dương Quá cảm kích, biết việc làm này của nàng là phạm vào nguy hiểm lớn, chàng mới quen nàng chưa đầy một ngày, vậy mà nàng dám phản lại cha, tới cứu chàng, bèn nói:

- Cô nương, tại hạ... tại hạ...

Chàng xúc động, nghẹn ngào, nói không nên lời.

Công Tôn Lục Ngạc mỉm cười, nói:

- Đại ca chờ cho một chút, muội sẽ trở lại ngay.

Nói đoạn bước ra khỏi phòng.

Dương Quá ngẩn ngơ xuất thân: “Vì sao nàng lại đối tốt với ta? Ta tuy gặp bất hạnh, từ nhỏ bị người khinh khi, nhưng số người chân tâm tử tế với ta cũng không ít. Cô cô thì khỏi nói. Nào Tôn bà bà, nào Hồng lão bang chủ, nào nghĩa phụ Âu Dương Phong, nào Hoàng đảo chủ; rồi còn Trình Anh, Lục Vô Song, bây giờ là Công Tôn Lục Ngạc, toàn là những người chân tình thương mến ta. Số phận ta chắc kỳ lạ lắm, nếu không tại sao có người đối tốt với ta thì cực tốt, có kẻ đối ác với ta thì cực ác?” Chàng không nghĩ rằng đó là vì tính nết của chàng mà ra; chàng thấy ai nói không hợp, thì coi họ như kẻ thù; thấy ai hợp ý thì hết mực chân thành với họ, nên càng được họ đối xử tử tế hơn.

Đợi hồi lâu, vẫn không thấy Công Tôn Lục Ngạc trở lại, Dương

Quá càng lúc càng nóng ruột. Ban đầu còn đoán, đan phòng có người, nhất thời chưa tiện lấy trộm giải dược, sau đó càng lâu, chàng nghĩ nếu nàng không lấy được thuốc, thì cũng quay lại báo cho biết, xem chừng có chuyện chẳng lành rồi, nàng vì ta xông pha nguy hiểm, lẽ nào ta không tìm cách cứu nàng?

Thế là chàng hé cửa nhìn ra ngoài, bên ngoài yên ắng không một bóng người, chàng bèn lên ra, nhưng chưa biết Công Tôn Lục Ngạc bị hãm thân ở chỗ nào.

Đang hoang mang, bỗng nghe tiếng bước chân ở một góc nhà, chàng vội nép mình nấp vào một góc khác, thấy hai đệ tử áo xanh sánh vai nhau mỗi gã cầm một cây gậy là công cụ hành hình. Dương Quá cả giận, nghĩ: “Cô cô thà chết không khuất phục, lão cốc chủ lại định dùng hình phạt cưỡng bức nàng!” Bèn nhẹ bước bám theo hai đệ tử kia. Hai gã đó không hề phát giác, cứ đi vòng qua mấy dãy hành lang dài, tới trước cửa một thạch thất, nói to:

- Khải bẩm cốc chủ, kinh trượng đã được mang tới.

Rồi cả hai bước vào trong.

Dương Quá trống ngực đập dồn, chàng thấy ở mé đông thạch thất có cửa sổ, bèn tới đó, ghé mắt nhìn vào, thấy Công Tôn Lục Ngạc đang đứng cúi đầu trước mặt cha nàng, có hai đệ tử áo xanh cầm kiếm kèm hai bên. Công Tôn cốc chủ ngồi ghế, nhận hai cây kinh trượng, lạnh lùng nói:

- Ngạc nhi, ngươi là cốt nhục thân sinh của ta, sao lại phản bội ta?

Công Tôn Lục Ngạc cúi đầu không trả lời. Công Tôn cốc chủ nói:

- Ngươi thích tên tiểu tử họ Dương, ta há không biết sao? Ta đã bảo sẽ tha cho hắn, ngươi hà tất lo cưỡng lên? Ngày mai để ta bảo hắn, ta sẽ gả ngươi cho hắn, thế được chưa?

Dương Quá làm gì chẳng biết Công Tôn Lục Ngạc có tình ý với chàng, nhưng lúc này nghe người khác công khai nói ra, cũng cảm thấy xốn xang.

Công Tôn Lục Ngạc cúi đầu im lặng, lát sau ngẩng đầu nói rành rọt:

- Gia gia, gia gia bây giờ chỉ nghĩ đến hôn lễ của mình, đâu còn nhớ gì đến hài nhi?

Công Tôn cốc chủ hừ một tiếng, không trả lời.

Công Tôn Lục Ngạc nói tiếp:

- Đúng thế, hài nhi ngưỡng mộ Dương công tử là người chính phái, có tình có nghĩa. Nhưng hài nhi biết trong lòng chàng ta chỉ có một người là Long cô nương. Sở dĩ hài nhi cứu chàng ta, là vì thấy gia gia làm những điều không nên làm, chứ không có ý gì khác.

Dương Quá hết sức cảm động, nghĩ: “Tặc cốc chủ xấu xa tàn bạo, không ngờ lại có được cô con gái nhân nghĩa đến thế”.

Công Tôn cốc chủ lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi thử nói xem, ta là người không chính phái, vô tình vô nghĩa phải không?

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Hài nhi làm sao dám bảo gia gia như vậy. Có điều... có điều là...

Công Tôn cốc chủ hỏi:

- Có điều là sao?

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Dương công tử bị ngàn ấy cái gai hoa Tình đâm vào người, đau đớn chịu sao nổi? Gia gia đại ân đại đức, hãy cứu chàng ta đi.

Công Tôn cốc chủ cười khẩy, nói:

- Cứu hấn, tha cho hấn, ta tự biết, không cần ngươi đa sự.

Công Tôn Lục Ngạc cúi đầu ngẫm nghĩ, tựa hồ cân nhắc xem nên nói câu gì, cuối cùng nói với vẻ mặt kiên nghị:

- Gia gia, hài nhi chịu đại ơn sinh thành dưỡng dục của gia gia, Dương công tử chỉ là người ngoài mới quen, khi nào hài nhi lại đi giúp chàng ta? Nếu quả thật ngày mai gia gia cho chàng giải được và thả chàng đi, thì hà tất hài nhi phải mạo hiểm đột nhập đan phòng?

Công Tôn cốc chủ gằn giọng, hỏi:

- Vậy ngươi lên vào đó làm gì?

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Hài nhi biết gia gia không có thiện ý với chàng ta; sau khi cưỡng bức Long cô nương thành thân với mình, gia gia sẽ dùng độc kế hại chết Dương công tử, để Long cô nương không còn nghĩ đến chàng ta nữa.

Công Tôn cốc chủ đôi lông mày dần dần dựng ngược, lạnh lùng nói:

- Hừ, đúng là nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Nuôi cho người

lớn ngần này, không ngờ hôm nay người lại cần ta. Đưa ra đây!

Nói đoạn y chìa tay ra. Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Gia gia muốn cái gì?

Công Tôn cốc chủ nói:

- Đừng có vờ vịt không biết. “Tuyệt Tình đơn” giải độc hoa Tình người đã lấy đâu rồi, đưa cho ta!

Công Tôn Lục Ngạc nói:

- Hải nhi không hề lấy.

Công Tôn cốc chủ đứng dậy, hỏi:

- Thế thì thuốc đi đâu?

Dương Quá nhìn trong nhà, chỉ thấy trên bàn, trong tủ bày đầy các bình dược, trên tường treo vô số thảo dược khô, ở phía tây có ba lò luyện thuốc đặt thành một hàng, gian này gọi là đan phòng. Nhìn thần tình của Công Tôn cốc chủ, thì hôm nay Công Tôn Lục Ngạc khó thoát bị phạt nặng. Chỉ nghe nàng nói:

- Gia gia, hải nhi vào đan phòng đúng là để lấy “Tuyệt Tình đơn” cứu Dương công tử, nhưng tìm chán chê cũng không thấy, nếu thấy, đã chẳng để gia gia phát giác.

Công Tôn cốc chủ gằn giọng, nói:

- Nơi cất giấu thuốc cực kỳ cơ mật, người ngoài đều ở đại sảnh, không rời đó nửa bước, “Tuyệt Tình đơn” đột nhiên biến mất tiêu, chẳng lẽ nó có chân tự đi hay sao?

Công Tôn Lục Ngạc quì xuống, khóc, nói:

- Gia gia, xin gia gia tha mạng cho Dương công tử, dặn chàng sau khi rời khỏi sơn cốc vĩnh viễn không được phép trở lại, thì được rồi.

Công Tôn cốc chủ cười nhạt, nói:

- Nếu tính mạng ta bị nguy cấp, người vị tất chịu cầu xin kẻ khác như thế.

Công Tôn Lục Ngạc không nói, chỉ ôm lấy hai đầu gối của cha. Công Tôn cốc chủ nói:

- Người đã lấy trộm “Tuyệt Tình đơn” lại còn xin ta tha mạng cho hần ư? Được, người không chịu nhận, cái đó tùy người. Người sẽ bị nhốt tại đây một ngày. Người tuy lấy trộm giải dược của ta, song không đưa vào miệng tên tiểu tử ấy được, thì chỉ uống công vô ích. Mười hai canh giờ sau, ta sẽ thả người!

Nói đoạn y đi ra cửa. Công Tôn Lục Ngạc nghiêng rằng, gọi:

- Gia gia!

Công Tôn cốc chủ hỏi:

- Người còn muốn gì?

Công Tôn Lục Ngạc chỉ bốn đệ tử áo xanh, nói:

- Gia gia hãy bảo họ ra ngoài.

Công Tôn cốc chủ nói:

- Trong sơn cốc của ta, tất cả một lòng, không có chuyện gì phải giấu họ.

Công Tôn Lục Ngạc đỏ mặt, rồi tái mặt, nói:

- Được, gia gia không tin con gái của gia gia, thì hãy nhìn xem trên người hài nhi có đơn dược hay không.

Nói rồi nàng cởi áo, cởi luôn cả quần ra. Công Tôn cốc chủ vội hất tay đuổi bốn đệ tử ra ngoài.

Trong giây lát, trên người Công Tôn Lục Ngạc chỉ còn đồ lót, quả nhiên không giấu vật gì cả.

Dương Quá ở ngoài cửa sổ nhìn thấy toàn thân nàng trắng ngần, trong lòng bồi hồi. Chàng là thiếu niên nam tử, Công Tôn Lục Ngạc thân hình nảy nở, đầy đặn, dung mạo xinh xắn, vừa nhìn nàng, chàng cảm thấy huyết mạch rộn ràng, nhưng lập tức nghĩ: “Nàng vì muốn cứu mạng ta, mới không ngần ngại cởi bỏ y phục; Dương Quá ơi là Dương Quá, nếu người còn nhìn nàng, thì không bằng loài cầm thú”. Chàng vội nhắm mắt lại, nhưng tâm thần hơi bán loạn, vô ý để trán đụng nhẹ vào cửa sổ một cái. Tiếng đụng phát ra rất nhẹ, cũng đủ để Công Tôn cốc chủ nhận biết; y đến bên ba lò thuốc, kéo chiếc lò ở giữa ra, đẩy chiếc lò ở phía đông vào giữa, đẩy chiếc lò ở phía tây sang phía đông, rồi đẩy chiếc lò vốn ở giữa sang phía tây, nói:

- Đã thế, ta cho phép người cứu mạng tên tiểu tử ấy vậy!

Công Tôn Lục Ngạc cả mừng, quì xuống vái, run run nói:

- Gia gia!

Công Tôn cốc chủ trở lại ngồi xuống chiếc ghế sát tường, nói:

- Qui củ trong sơn cốc thế nào, người biết rồi. Tự tiện lên vào đan phòng, sẽ bị phạt thế nào?

Công Tôn Lục Ngạc cúi đầu, nói:

- Phải bị xử tử.

Công Tôn cốc chủ thở dài, nói:

- Người tuy là thân sinh nữ nhi của ta, nhưng cũng không thể vi phạm qui củ được.

Nói đoạn y rút kiếm, giơ lên, nói:

- Ngạc nhi, nếu từ giờ người không cầu xin cho tên tiểu tử họ Dương, thì ta sẽ tha mạng cho người. Ta chỉ được phép tha mạng cho một người, vậy tha cho người hay là tha cho hấn thì bảo?

Công Tôn Lục Ngạc thấp giọng đáp:

- Tha cho chàng!

Công Tôn cốc chủ nói:

- Được, con gái của ta đại nhân đại nghĩa, hơn hẳn cha của nó nhiều đấy.

Nói xong vung kiếm chém xuống đầu nàng.

Dương Quá cả kinh, kêu to:

- Hãy khoan!

Chàng từ ngoài cửa sổ vừa phi thân vào, vừa nói:

- Hãy giết ta đi!

Chân phải của chàng vừa chạm đất, đang định giơ tay chộp lấy cổ tay của Công Tôn cốc chủ, không cho thanh kiếm chém xuống, thì đột nhiên cảm thấy dưới chân hẫng hụt như đạp vào chỗ trống. Chàng thậm biết có chuyện, vội đề chân khí, cố rướn người lên trên. Công Tôn cốc chủ dùng tay đẩy mạnh vào vai Công Tôn Lục Ngạc, khiến nàng loạng choạng lùi về phía sau, đụng vào người Dương Quá.

Dương Quá đang đáp xuống, vừa lúc Công Tôn Lục Ngạc đụng vào chàng, thế là hai người cùng rơi thẳng xuống, chỉ thấy dưới chân trống không, rơi mấy chục trượng vẫn chưa chạm đất.

Dương Quá tuy kinh hoàng, vẫn muốn cứu mạng Công Tôn Lục Ngạc, liền dùng hai tay ôm ngang lưng nàng đỡ lên, trước mắt tối om, không biết rơi đi đâu, bên dưới là rừng đao biển kiếm, hay loạn thạch cự nham? Đang nghĩ, thì ùm một tiếng, hai người rơi xuống nước, chìm nhanh. Thì ra bên dưới đan phòng có một cái vực sâu.